

PROI ETARIS DE TOTS EL S PAISOS:
UNIU-VOS:

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 506

del 9 al 15 de desembre de 1977

Preu: 15 pessetes França: 3ff

Dos comunistes al govern de Catalunya

Un Consell d'unitat catalana

Ja hi ha Consell. Sota la presidència de Tarradellas, dotze consellers constitueixen, des de dilluns 5 de desembre, el primer govern autònom de Catalunya des de 1939. Quatre socialistes, dos comunistes, dos homes del "Pacte", dos de la UCD, un d'Esquerra i un independent en formen part: és un govern de concentració democràtica, d'unitat catalana, que reflecteix els resultats de les eleccions del 15 de juny.

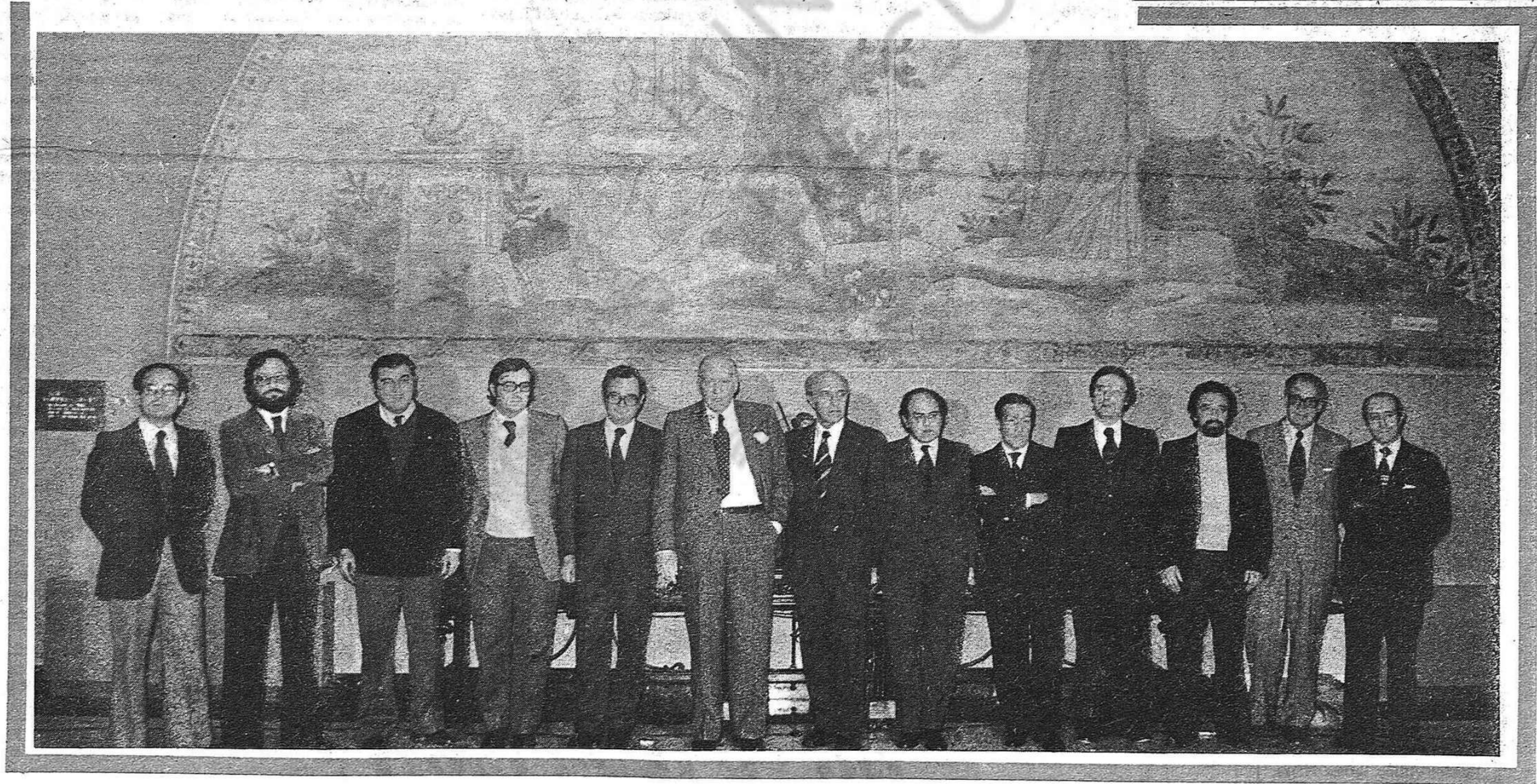
Ja hi ha Consell. És el fruit de la lluita del poble de Catalunya i de la capacitat i sentit de la responsabilitat de les forces polítiques catalanes, que han culminat així un procés de negociació complex i ple d'entrebancs.

Ja hi ha Consell. Amb la presència dels comunistes que —sense treure mèrits a ningú— tant decisivament han contribuït a crear les condicions, ara i abans, per constituir-lo i que s'han compromès, també des del govern de Catalunya, a fer una política unitària al servei dels treballadors i del poble de Catalunya.

Ja hi ha Consell. Ara cal un programa de govern —un programa de concentració— que contribueixi a fer funcionar la democràcia a tot Espanya i permeti la consolidació plena del procés autònom.

Ja hi ha Consell. I cal que reïxi en la seva tasca. Amb el suport de tot el poble.

(Pàgines 4,5 i 6)

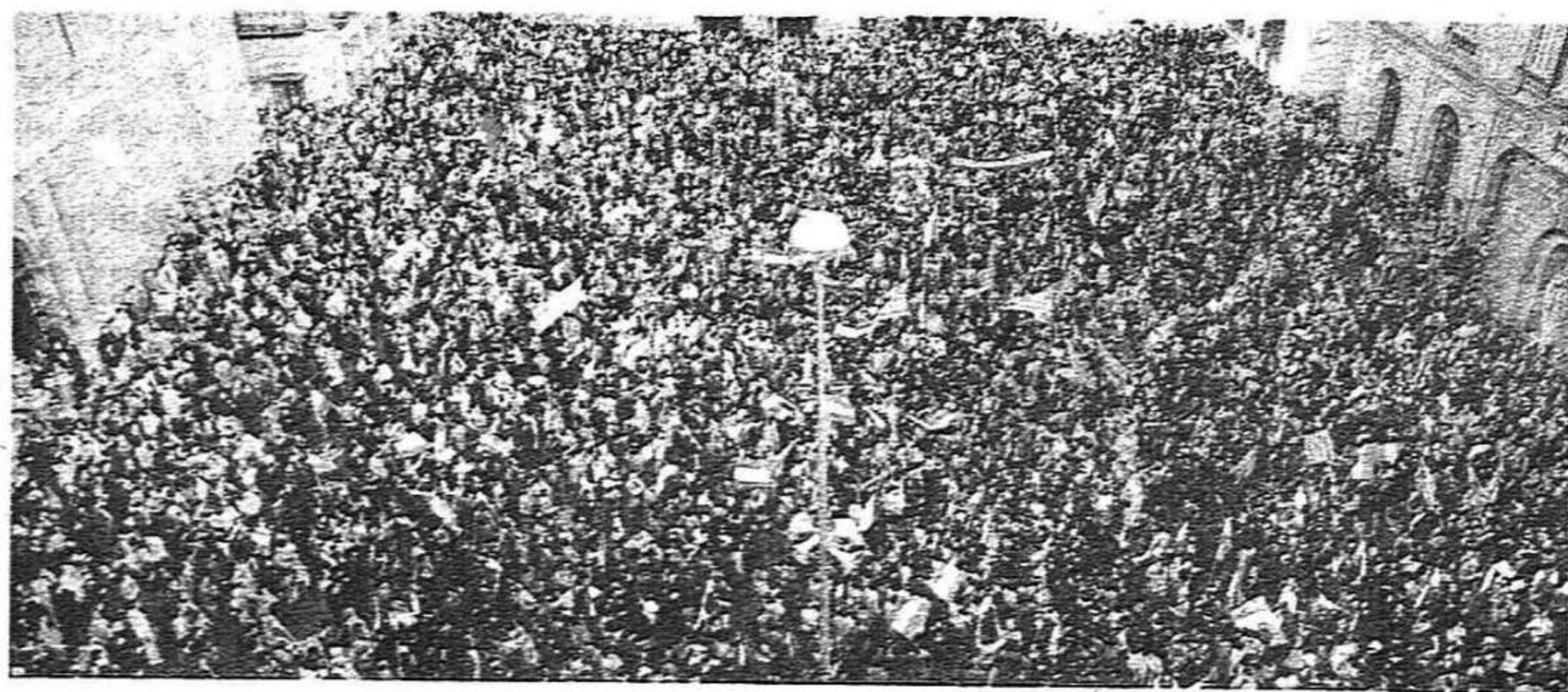
Dolores a Barcelona

Dolores Ibárruri, president del Partit Comunista d'Espanya, ha estat uns dies a Barcelona, per primera vegada des de la guerra civil. Va assistir al miting-festa de clausura del I Congrés de la Joventut Comunista de Catalunya i es va entrevistar amb el president Tarradellas i amb l'abat de Montserrat, Cassià Just, amb el qual la veiem a la foto de J. Morera. (Reportatge gràfic a les pàgines centrals)

Dos-cents mil manifestants

Catalunya amb Andalusia

Més de dues-centes mil persones es van manifestar diumenge passat a Barcelona en solidaritat amb el poble andalús, que, com el gallec, havia decidit portar massivament al carrer la seva exigència d'autonomia. I els carrers de Barcelona van vibrar d'entusiasme en una jornada que va contribuir a agermanar encara més dos pobles units per lligams indestructibles.

La setmana a Catalunya

La setmana de l'autonomia

Un cop més hem de referir-nos a la Generalitat, la gran protagonista d'aquesta setmana. Tenim ja Consell Executiu de la Generalitat provisional de Catalunya i ens trobem amb un govern de *concentració nacional* —d'unitat catalana per als qui prefereixen un altre codi de llenguatge— amb una presència majoritària de l'esquerra. Per primera vegada en molts anys a l'Europa Occidental, dos comunistes —Antoni Gutiérrez i Ramon Espasa— formen part d'un govern. Un govern amb poders limitats i amb atribucions encara poc definides, és cert, però el significat polític de la presència comunista és d'una importància fora de dubtes.

El cas de Catalunya difícilment pot compararse al d'altres zones d'Europa —com per exemple les regions italianes on sí que participen comunistes i socialistes en l'administració autònoma— i això accentua encara més el significat polític d'aquesta presència. Però no es tracta d'un simbolisme o d'una batalla guanyada a la guerra freda. La presència dels comunistes i, en general, de l'esquerra al primer Consell Executiu de la Generalitat restablerta és expressió de l'opció majoritària de canvi que prengué el poble de Catalunya en les darreres eleccions generals. Perquè, efectivament, s'ha aconseguit que el Consell Executiu de la Generalitat reflectís el resultat del 15 de juny i que s'abandonés la idea dels "consellers tècnics independents" que no hauria estat altra cosa que un escamoteig de la voluntat popular. Poden fer-se moltes crítiques a com s'han portat les negociacions per configurar el Consell Executiu de la Generalitat, poden sobtar-nos determinats noms de consellers i fins i tot podem posar en dubte el "patriotisme" d'alguns dirigents polítics disposats a barrar el pas a l'esquerra, però, per damunt de tot, podem afirmar que ha vençut Catalunya. Comença ara una etapa dura, difícil, que no permetrà triomfalismes. Amb el nomenament de les Comissions Mixtes que han de negociar els traspasos de serveis i funcions de l'estat i diputacions, s'inicia la gran batalla per dotar aquesta Generalitat, recent estrenada, de contingut, de recursos i atribucions, per convertir-la en una eina de transformacions socials i polítiques, de progrés, de consolidació de la democràcia i de veritable solidaritat de Catalunya amb tots els pobles d'Espanya. Cal, però, que s'acabi definitivament la política de passadissos —que mai no ha estat la política de les forces democràtiques catalanes— i que entrem en una nova fase de transparència total,

de funcionament irreprotxablement democràtic. Perquè la Generalitat serà en la mesura que tingui la confiança i el suport del poble de Catalunya i en la mesura que sàpiga fer, i tirar endavant, un programa de govern que es correspongui amb les greus responsabilitats de l'hora present.

LA SETMANA DE L'AUTONOMIA

Coincidint quasi amb la formació del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, Barcelona vivia una singular jornada protagonitzada per desenes de milers d'andalusos que viuen i treballen a Catalunya —catalans, per tant— i per catalans d'origen que van voler-se sumar als actes del "Dia d'Andalusia". En perfecte ordre, enmig d'una alegria desbordant, més de dues-cents mil persones es manifestaven al centre de la ciutat per l'autonomia d'Andalusia. Les banderes blanques i la senyera catalana es van agermanar, com ja ho havien fet tantes altres vegades, sense que no hi hagués cap concessió al llerrouxisme. La presència dels dirigents polítics catalans i el suport dels partits, entre ells el PSUC, a l'acte fou símbol i garantia que no hi havia manipulació ni divisió possible. Fou, per damunt de tot, un gran acte de solidaritat de Catalunya amb Andalusia protagonitzat per andalusos que han fet de Catalunya la seva terra, que han hagut de patir l'opressió, el caciquisme, la dolorosa aventura de l'emigració i que volen que el seu país d'origen sigui lliure, pròsper, just. El crit de "Andalucía y Catalunya unidas jamás serán vencidas" resumeix bé l'esperit de la jornada. Jornada de festa a Catalunya, a Andalusia i a Galícia, si no hagués estat per la notícia de la tràgica mort de José Manuel García, militant del PCE i de CCOO, a la manifestació de Màlaga.

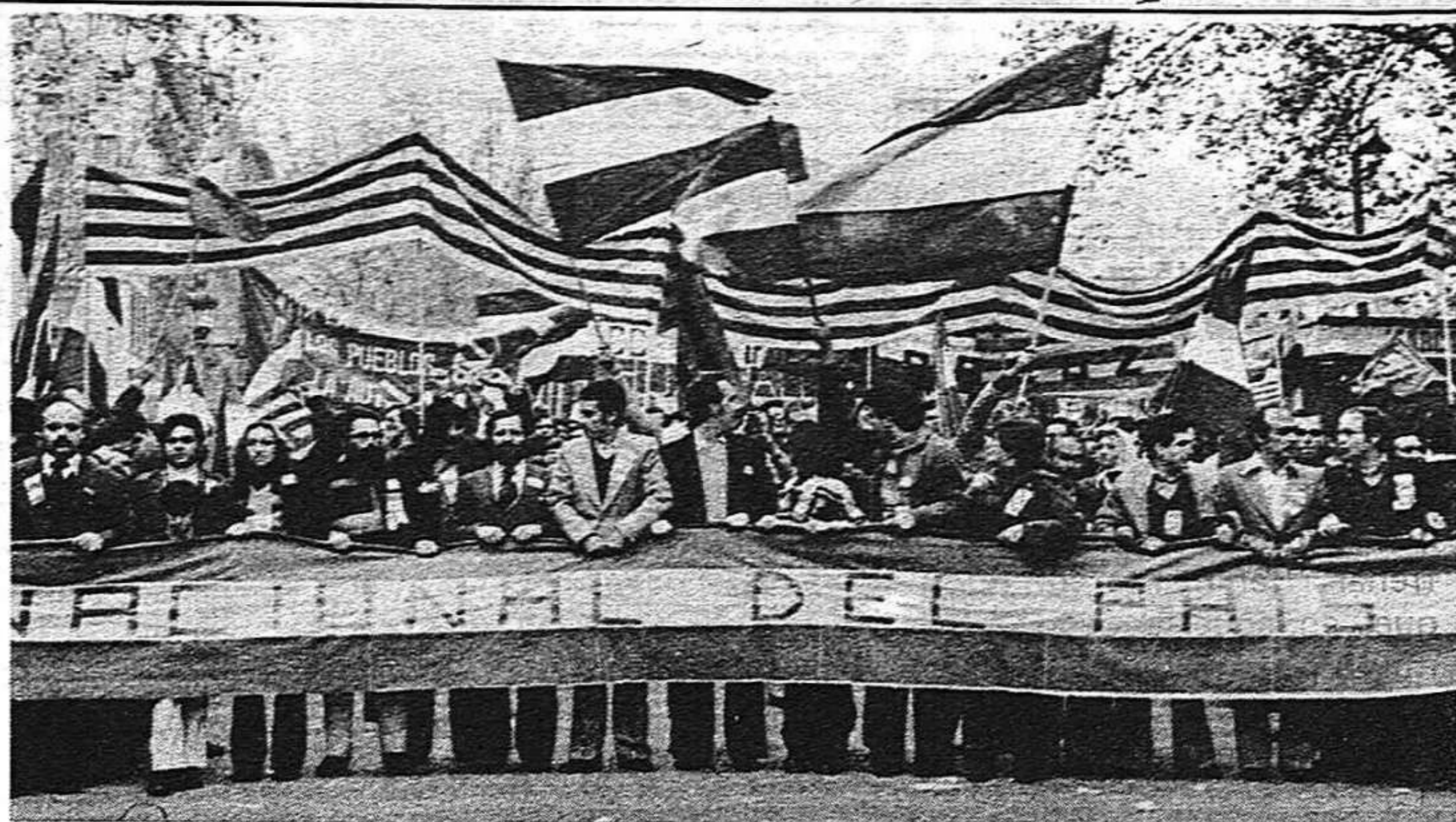
EL FRACÀS DELS ULTRES

Blas Piñar al Palau d'Esports: un fracàs dels nostàlgics

Mentre Catalunya i Andalusia s'agermanaven, a Barcelona tenia lloc un altre acte d'un significat molt diferent.

El líder de "Fuerza Nueva", Blas Piñar, reuna poc més de 5.000 persones al Palau dels Esports de Barcelona en un míting d'afirmació de la unitat nacional que reüní la flor i nata del feixisme barceloní i espanyol. El ritual feixista s'expressà amb tota la seva descarada bel.ligerància. El catalanisme, el marxisme, la lluita de classes i la premsa foren el blanc preferit de les ires del senyor Piñar i els seus seguidors, que demanaren amb insistència l'alliberament i l'amnistia per als implicats en el cas "Papus" que encara resten a la presó. Bandes de música, xicots amb uniformes paramilitars, braços en alt, cants i marxes només són l'escenografia de la nostàlgia i de la reacció. La cosa més perillosa —malgrat el fracàs rotund de convocatòria dels ultrafranquistes— és que els seus propòsits van més enllà d'exaltacions simbòliques o d'aparents demostracions de força. Els atacs constants a militants i locals dels partits

Verd i blanc, or i grana: Catalunya amb Andalusia (Fotos Jordi Morera)

democràtics, la seva intervenció a manifestacions —com la de Pamplona o les d'Andalusia— i les seves implicacions amb les "trames negres" del feixisme internacional, indiquen a bastament els propòsits desestabilitzadors dels ultres, desitjosos de portar-nos a una situació en què es faci indispensable un Pinochet o un Videla. Però pecaríem d'ingenuïtat si creguéssim que tot depèn dels xicots de camisa blava amb correatges, que, en definitiva, són el peonatge de la reacció. Certs sectors del gran capital, de l'oligarquia, de la trama d'interessos econòmics creada pel franquisme hi tenen, sens dubte, molt a veure. Al costat d'això és encara sorprenent, malgrat algunes excepcions

—com l'actitud de la policia diumenge passat a Barcelona, impedit els ultres de manifestar-se o protegint els periodistes— la impunitat amb què poden actuar els incontrolats perfectament controlables. Cal subratllar, una vegada més, i encara que sembli un tòpic, la responsabilitat del govern.

MANIFESTACIÓ DELS GAI

I també manifestació "gai" a Barcelona, que reüní, sota els auspicis del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, homosexuals, lesbianes, feministes, militants d'esquerra en una concentració que aplegà milers de persones. Encara que sembli un tema "impro-

pi" d'una crònica política, trobo el fet remarcable per dues raons. D'una banda, per posar l'accent en la necessitat de la derogació immediata de la Ley de Peligrosidad Social —nom tècnic que emmascara la vella Ley de Vagos i Maleantes— en virtut de la qual es reprimeixen delictes que són jutjables únicament des del punt de vista de la "moral", dels "bons costums" o dels respectables codis ètics de cadascú, però quasi sempre amb criteris subjectius. Gràcies a aquesta llei de perillositat social, per exemple, ha pogut anar a la presó Ramon Garcia, treballador acomiadat de "Sears", militant de Comissions Obreres que es trobava en vaga de fam davant de l'empresa. El segon aspecte, tornant a la manifestació "gai", és l'escassa importància que l'esquerra en general i els comunistes en particular havíem donat fins ara a fenòmens socials nous, complexos, però existents. No es tracta de mantenir una actitud incondicional o acrítica, però sí s'intentar una nova comprensió davant d'aquestes manifestacions també noves de la nostra societat. En aquest sentit, per exemple, la presència del diputat comunista Josep Maria Riera, al costat d'altres dirigents polítics, en la manifestació "gai" és un símbol d'una nova orientació, d'una nova importància.

CARLES FORTUNY

La manifestació "gai": Fora la llei de Perillositat Social

filar prim

per RAFAEL RIBÓ

La Generalitat i el Pacte de la Moncloa

Hem estrenat tot just un govern català, el primer Consell Executiu de la Generalitat provisional. L'anomenem govern, malgrat les minses competències que avui té, amb la intenció de projectar tota la seva càrrega política per poder anar examplant-ne les facultats i incidir així en els afers col·lectius de Catalunya. Però potser l'element més important és el fet que es trobin al govern totes les grans opcions polítiques catalanes. Aquest és un Consell d'unitat catalana. Això és el que ha de possibilitar en major grau la seva tasca futura, sobretot en uns moments de greu crisi econòmica, política i social, moments que exigeixen una corresponsabilització política.

Ara, s'haurà d'elaborar el programa de govern d'unitat catalana que, tenint en compte tot això, defineixi les línies mestres de la seva actuació. Per això, i dins el context de les solucions polítiques que es van consolidant a l'Estat espanyol, caldrà adaptar al marc català aquelles mesures que s'articulin a nivell estatal. Dit amb altres paraules, necessitem catalanitzar el Pacte de la Moncloa.

El ventall de forces polítiques presents en aquest primer govern facilita i potencia assolir un acord de corresponsabilització, l'únic acord que ens pot dur a una sortida progressista de la crisi. Però, a més, aquest acord, a diferència d'allò que s'esdevé a nivell d'Estat, a Catalunya es faria principalment entre forces polítiques totes elles governants. Aquest és un Consell Executiu de concentració.

Adaptar el Pacte a Catalunya vol dir articular les mesures necessàries per controlar i gestionar aquelles provisions que ens afecten directament. (Per exemple, el control, des de la Conselleria d'Ensenyament, de la part que toca a Catalunya dels 40.000 milions destinats a construccions escolars. O, des de la Conselleria de Sanitat, impulsar els mecanismes de control sobre la Seguretat Social.) Aquesta tasca de govern unitari, en relació amb el Pacte, significa, també, desenvolupar altres punts implícits o explícits al Pacte en allò que afecten Catalunya. Tot això ens permetria, al mateix temps i com l'altra vessant d'aquesta activitat, activar la transferència de competències estatals a la Generalitat provisional i gestionar la provisió dels pressupostos financers per al seu bon funcionament.

Les forces polítiques catalanes que avui donen suport a la Generalitat provisional, i molt especialment les que en configuren el Consell Executiu, han d'ésser conscients que sense aquest acord i col·laboració elemental pel que fa a programa de Govern no hi ha possibilitats d'acció pública. Avui estem en condicions, a Catalunya, d'ésser tots plegats i des del Consell Executiu, a dirigir el procés de compliment dels acords fonamentals, del Pacte de la Moncloa i les seves provisions i dels altres acords que configuren el programa català. Catalunya, altra vegada, pot donar un exemple de maduresa i responsabilitat política a totes les altres nacions i regions de l'Estat contribuint a la consolidació de la democràcia, al mateix temps que ens dirigim a la conquesta de l'Estatut d'Autonomia.

Declaració del Secretariat

Satisfacció del PSUC

El Secretariat del Comitè Central del PSUC expressa la seva satisfacció per la formació del Consell Executiu de la Generalitat. El Consell Executiu, el primer govern autonòmic de Catalunya després de 38 anys, és un govern d'unitat catalana, de concentració nacional, la composició del qual reflecteix els resultats del 15 de juny i és fruit de la lluita del poble de Catalunya i d'un procés de negociació difícil i complex que ha culminat amb la reunió conjunta entre els consellers sense cartera, dirigents de les forces majoritàries en les eleccions legislatives, i el president Tarradellas, tal com el PSUC havia reclamat.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC valora especialment la presència al Consell Executiu de dos consellers comunistes, Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del partit, i Ramon Espasa, membre del Comitè Central, que assumeixen el compromís de fer una política unitària al servei dels treballadors i de tot el poble de Catalunya.

Des del govern de Catalunya, el PSUC perseverarà en la tasca de contribuir a la consolidació de la democràcia a tot Espanya i a trobar una sortida de la crisi econòmica, tasques que exigeixen a Catalunya l'aplicació d'una política de concentració —que s'expressa a nivell d'Estat en els acords de la Moncloa—, imprescindible per a la consolidació dels processos autonòmics, que reclama un paper fonamental de l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC, crida els treballadors i tot el poble català a donar suport al Consell Executiu de la Generalitat en benefici dels interessos de Catalunya i de la democràcia.

El primer govern autònom des de 1939

Un Consell d'unitat catalana

Sense perill de caure en els tòpics pot afirmar-se que el 5 de desembre de 1977 passarà a la nostra història en lletra grossa: després de 38 anys, Catalunya torna a tenir govern propi. Eren poc més de les set de la tarda quan el president de la Generalitat, Josep Tarra-

El primer consell executiu de la Generalitat provisional l'integren els cinc representants dels partits que obtingueren més vots a les eleccions del 15 de juny o "consellers polítics" (Joan Reventós del PSC; J.M. Triginer, PSOE, Antoni Gutiérrez, PSUC; Jordi Pujol, Pacte Democràtic, i Carles Sentís, UCD) i set "consellers tècnics" o més pròpiament consellers amb cartera. Com és sabut, es tracta de Frederic Rahola (independent, home de confiança de Tarradellas), Joan Codina (UGT), Narcís Serra (Socialistes de Catalunya), Pere Pi-Sunyer (Esquerra Democràtica de Catalunya-Pacte Democràtic), Joan Josep Folchi (UCD), Ramon Espasa (PSUC) i Josep Maria Roig (Esquerra Republicana de Catalunya, en representació de les minories). Malgrat els plantejaments inicials, s'ha aconseguit, doncs, que el Consell Executiu de la Generalitat provisional reflecteixi els resultats del 15 de juny.

Així, els socialistes tenen quatre conselleries (si hi comptem la de Treball, en mans d'un militant d'UGT que

formalment no és afiliat encara al PSC ni al PSOE), els comunistes dues, dues la UCD, dues el Pacte Democràtic (coalició electoral que formaren Convergència Democràtica, Esquerra Democràtica i Partit Socialista-Regrupament) i una l'Esquerra Republicana de Catalunya en representació de les minories (Esquerra Republicana, Unió Democràtica de Catalunya, Centre Català i Aliança Popular). En conjunt, és remarcable el gran pes de l'esquerra —l'esquerra marxista, que han volgut destacar pejorativament alguns— i l'orientació decididament progressista que haurà de prendre el nou govern de la Generalitat at-

dellas, anunciava la composició del primer Consell Executiu de la Generalitat provisional de Catalunya, i es tancava així un procés de negociació i discussió dur i difícil, però que finalment ha donat els seus resultats.

PSUC, i Ramon Espasa, que ocupa la conselleria de Sanitat i Assistència Social.

Sortosament, moltes de les dificultats que apuntàvem en el darrer número de TREC-BALL han estat vençudes. La idea d'unes "conselleries tècniques" en mans d'homes "independents" i "no vinculats a partits" ha cedit pas a una composició del Consell que reflectís els resultats del 15 de juny. En aquest sentit, la setmana que ha precedit la constitució del govern de la Generalitat provisional, ha estat d'una extraordinària activitat política. L'actitud de fermesa de l'esquerra —socialistes i comunistes— ha estat

és el més correcte i que, a partir d'ara, caldrà que la Generalitat es doti d'un programa, del qual ha de ser-ne responsable davant del poble de Catalunya, i d'un reglament intern que ha de fixar les regles del joc democràtic de la institució pre-autonòmica, descartant així tota via de personalisme o de política conspirativa, i assegurant la intervenció de l'Assemblea de Parlamentaris. Però la Generalitat provisional, i el seu Consell Executiu, hauran de lliurar ara el difícil combat per recuperar el poder per a Catalunya i els recursos econòmics necessaris perquè aquest poder pugui expressar-se en el terreny de les realitats, perquè puguin afrontar-se els greus problemes que tenim plantejats i als quals cal donar ja urgents respostes.

Sens dubte la nova etapa que comença serà tan dura i difícil com les anteriors. El govern de Madrid, poc entusiasmada amb la composició final del Consell amb el pes de l'esquerra regatejarà atribucions i recursos. La dreta catalana, per la seva banda, tampoc no sembla disposada a donar massa facilitats si hem de fer cas d'algunes actituds que s'han manifestat al llarg de les negociacions. Tot plegat vol dir que no hi haurà facilitats i que res no ens vindrà donat gratuïtament. Fóra un greu error caure en el tòpic que la Generalitat ens ho resoldrà tot. En bona part, la Generalitat serà una cosa o una altra segons el suport que obtingui del poble de Catalunya, segons la voluntat col·lectiva de fer-la rutilar.

C. F.

nent a la correlació de forces al seu si. Es tracta, però, i això és també altament destacable, d'un govern de concentració, que haurà d'acomplir una política basada en un ampli consens d'acord amb l'opció política general del poble de Catalunya. També en aquest sentit té una importància política d'extraordinari significat la presència de dos consellers comunistes: Antoni Gutiérrez, "conseller polític" en representació del

decisiva per a donar al Consell l'orientació democràtica que reclamava el poble de Catalunya d'acord amb els resultats de les eleccions generals i en consonància amb els acords signats a Perpinyà entre el president de la Generalitat, el representant del govern, Salvador Sánchez Teran i els parlamentaris catalans. Malgrat tot, cal reconèixer que el camí que s'ha seguit per a la negociació del Consell —redreçat sobre la marxa— no

NOVA COL·LECCIÓ

Col·lecció «Los marginados»

Marginats per la societat

3 primers títols

Colección «Los marginados»
Las madres solteras
Mercedes Soriano

LAS MADRES SOLTERAS
de Mercedes Soriano
Pròleg: María Campo Alange
Per què la Societat, que fa un mite de la maternitat, segueix estigmatitzant sense pietat les mares solteres?

Colección «Los marginados»
Los subnormales
Paulino Castells Cuixart

LOS SUBNORMALES
de Paulino Castells Cuixart
Pròleg: Montserrat Trueta
Entendre un subnormal ens enriqueix la pròpia vida i ens fa obrir els ulls a l'esperança i a l'amor.

200 ptas.

Colección «Los marginados»
Los presos
Cayetano Núñez y Juan González

LOS PRESOS
de Cayetano Núñez y Juan González
pròleg: Fernando Carballo
Quina classe de transformacions intimes sofreix el pres durant el compliment de la condemna?

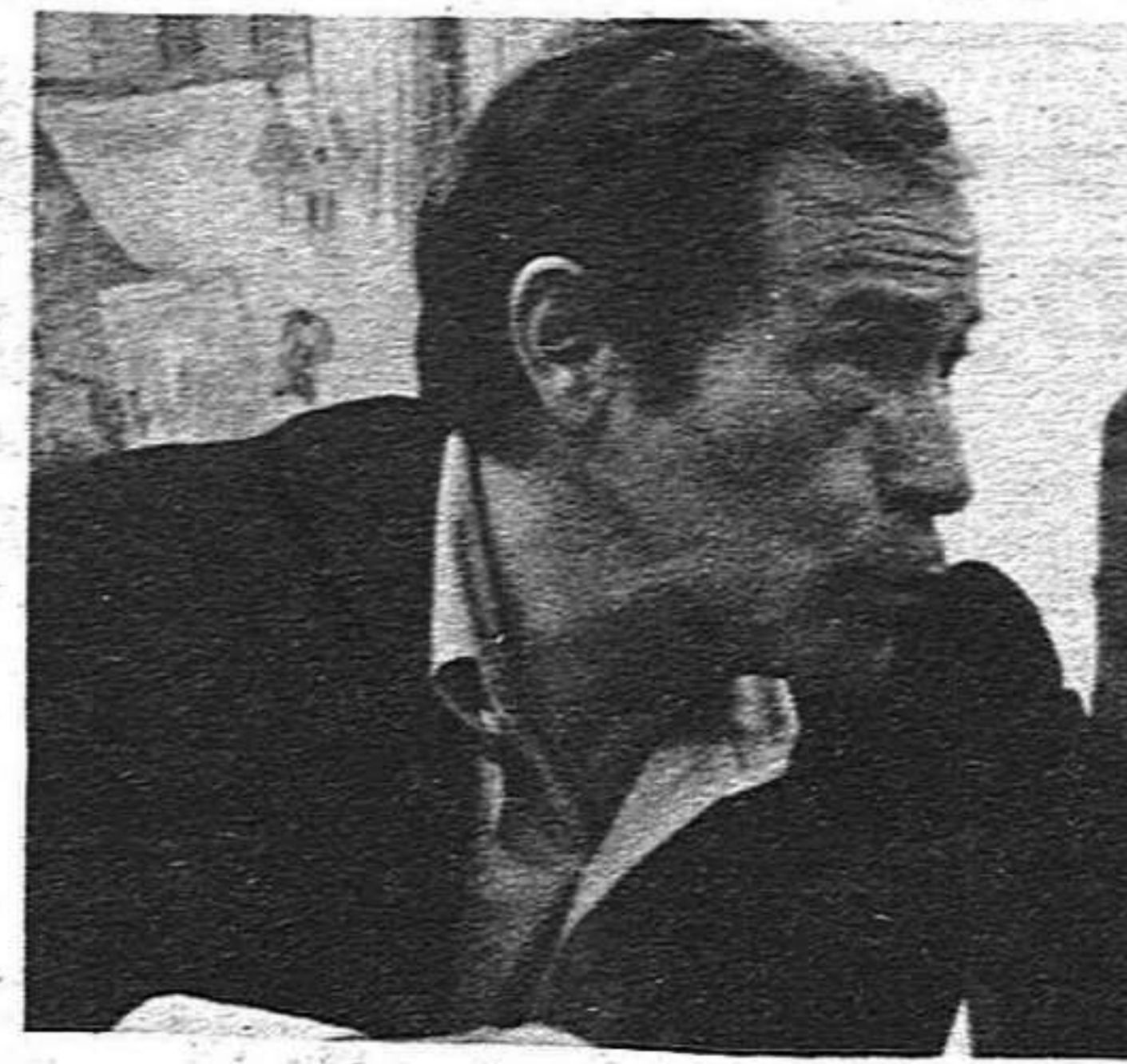

JOAN REVENTÓS I CARNER (Conseller polític), líder del Partit Socialista de Catalunya, diputat de "Socialistes de Catalunya". Dirigent de l'antic Moviment Socialista de Catalunya. Detingut i empresonat, ha participat activament en la creació i direcció dels organismes unitaris de l'oposició catalana. Advocat, 50 anys.

JORDI PUJOL I SOLEY (Conseller polític), secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, diputat per "Pacte Democràtic per Catalunya". Detingut i empresonat l'any 1954. Metge, 47 anys.

CARLES SENTÍS I ANFRUNS (Conseller polític), dirigent a Catalunya de la UCD, diputat, Conseller del Regne. Ha destacat per les seves activitats periodístiques a la premsa, ràdio i TVE. Vicepresident de l'Associació de la Premsa. Ex-director general de Coordinació Informativa amb el govern d'Arias Navarro-Fraga Iribarne. 66 anys.

JOSEP MARIA TRIGINER I FERRÁNDEZ (Conseller polític), primer secretari de la Federació Socialista Catalana (PSOE), diputat de "Socialistes de Catalunya". Vocal de la Comissió Executiva Federal del PSOE. Perit industrial, 33 anys.

Antoni Gutiérrez Díaz

"La culminació d'un procés de molts anys"

"La formació del Consell de la Generalitat representa per al PSUC veure culminat un procés polític de molts anys", ha declarat a **TREBALL** Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC i conseller de la Generalitat, en el transcurs d'una entrevista que hem mantingut l'endemà de la constitució de l'òrgan de govern de Catalunya. Atrafegat, el "Guti" ha tingut un buit per tractar diferents aspectes de la política catalana que ara recobra una nova dinàmica, emmarcada en el compliment dels acords de la Moncloa i la consecució de l'estatut d'autonomia.

—Què representa la formació del Consell de la Generalitat i la presència en ell dels comunistes?

—Crec que és la culminació de la política que hem defensat els comunistes: una política de front democràtic nacional, de govern de concentració, i també la satisfacció, com a partit, de veure culminar un procés polític de molts anys que representa tendir al punt de vertebració de la nostra política unitària.

—Consideres un gran triomf, una gran sorpresa, el gran salt fet pels comunistes, en el sentit que ahir, octubre de 1976, llavors de la detenció de Gregori López Raimundo, els comunistes eren perseguits, i avui els comunistes estan en un govern a Catalunya?

—Sí, això, ens ho haguessin dit el dia que varen detenir Gregori ens hagués costat de comprendre-ho, però encara

que hagi passat molt poc temps en el calendari, en la vida política han passat tants esdeveniments que jo diria que no ha constituït cap sorpresa, que ningú no s'ha estranyat que quan Tarradellas va donar el nom dels consellers, hi hagués entre aquests dos comunistes. Crec que si va haver-hi alguna sorpresa, no va ser precisament la de la presència dels comunistes...

—La constitució del Consell ha estat àrdua i difícil i no exempta de tensions entre les forces polítiques catalanes. ¿Com veus el marc polític català avui, i fins a quin punt quedarà ressentida d'aquestes tensions la política catalana?

—Els fets polítics mai no passen endebades i alguna cosa pot quedar del que ha sigut aquest litigi, perquè darrere seu no hi havia posicions pròpiament partidistes sinó interessos polítics diferents. Però, una vegada constituït el Con-

sell, crec que per damunt d'aquesta conflictivitat, sense fer-la desaparèixer però col·locant-la en la perspectiva de futur, hi ha la possibilitat de fer un treball conjunt i, per tant, d'elaborar un programa

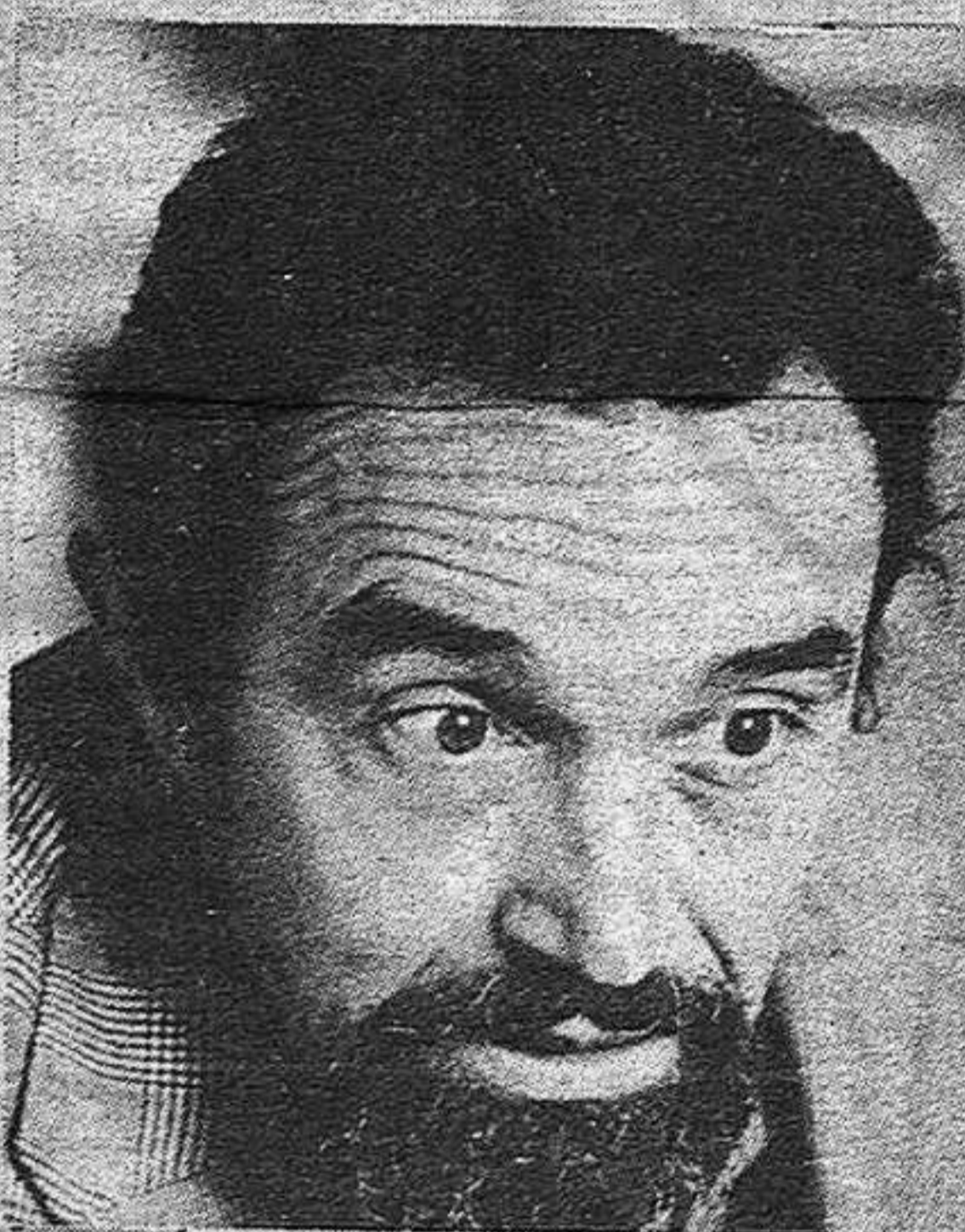
comú de govern que representi el que podríem dir la catalanització del Pacte de la Moncloa. És a dir, que sapiguem aplicar els compromisos presos a nivell d'Estat i que representen per a Catalu-

nya la necessitat de contribuir a la consolidació de la democràcia i a sortir de la crisi a nivell d'Espanya, però també tenint en compte les peculiaritats de la crisi a Catalunya i la necessitat d'avançar cap a la consecució de l'estatut d'autonomia.

—Has parlat d'un programa de govern i has definit la postura que caldrà mantenir respecte al Pacte de la Moncloa. Però el Consell ¿començarà a governar immediatament?

—El Consell no pot començar a governar en el sentit total de la paraula perquè no té atribucions. Les comissions mixtes delimitaran les competències d'aquesta Generalitat en règim provisional. No obstant, un govern, pel sol fet de ser-ho, ja significa una pressió política que influeix en els esdeveniments. A partir d'aquí crec que la força política i moral que representa el govern ens haurà de portar, passa a la pàgina següent

Els dos consellers comunistes

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ (Conseller Polític)

Va néixer a Premià de Mar el 1929. És fill d'immigrants, procedents d'Extremadura i Andalusia. El seu pare era anarcosindicalista. Als nou anys va començar de treballar, fent encàrrecs. Durant la guerra va assistir a les escoles de la Generalitat, on s'impartia ensenyament català. Després va estudiar amb beca als Escolapis. Va ser d'Acció Catòlica.

Va estudiar medicina i es va especialitzar en pediatria i en neonatologia. Becat pel govern finlandès durant una de les èpoques que va haver d'estar absent d'Espanya per motius polítics. Va romandre a Finlàndia sis mesos. Va ingressar al PSUC l'any 1959. El detenen per primera vegada el 1962. Condemnat a vuit anys de presó, va passar-ne prop de tres al penal de Burgos. Fou detingut cinc vegades més i empresonat dues. El seu primer ingrès a la presó va ser cinc dies abans de l'execució de Julian Grimau, amb el qual va estar el dia abans que l'afusellessin. El seu contacte amb aquest dirigent comunista li va produir un gran impacte. D'ell va prendre el nom en la clandestinitat: "Julia".

Al V Congrés del PSUC, Antoni Gutiérrez fou elegit secretari general. És casat i té tres fills.

RAMON ESPASA I OLIVER (Sanitat i Assistència Social)

Ramon Espasa va néixer el 2 de desembre de 1940 a Barcelona. Doctor en medicina, especialista de cirurgia general i digestiva, és el cap de clínica de la secció de cirurgia de la Residència "Príncipes de España", a Bellvitge, i membre de la junta directiva del Col·legi de Metges. El seu pare també era metge. Va ingressar al Partit Socialista Unificat de Catalunya el 1968. Durant l'estat d'excepció, l'any 1969, va estar amagat quatre mesos perquè hi havia ordre de recerca i captura contra ell. Fou un dels 113 detinguts a l'església de Maria Mitjançera. Arran d'aquesta detenció li van posar una multa de 300.000 pessetes. Es va negar a pagar-la i va haver de passar, per això, dos mesos a la presó.

És coautor dels llibres "Sanidad hoy", "La salud, exigencia popular" i "El servei nacional de salut, una alternativa democràtica". La seva tesi doctoral es titulà "Estudi epistemològic de la teoria de la sensibilitat tròfica de R. Turró".

FREDERIC RAHOLA I D'ESPANA (Governació), independent, estret col·laborador del senyor Tarradellas, del qual ha estat delegat a l'interior de Catalunya. Advocat, 60 anys, president de l'Organisme Consultiu de la Generalitat.

NARCÍS SERRA I OLLER (Política Territorial i Obres Públiques), membre del secretariat del Partit Socialista de Catalunya i responsable del grup de Política Econòmica del Centre d'Estudis Socialistes. Professor d'economia, 34 anys.

JOAN CODINA I TORRES (Trellall), socialista no militant en cap partit, secretari general de la Federació Metal·lúrgica de la UGT, vocal de la comissió executiva siderometal·lúrgica a nivell d'Estat. Treballador, 50 anys.

JOSEP ROIG I MAGRIÀ (Agricultura i Ramaderia), militant d'Esquerra Republicana de Catalunya. President de la Cooperativa Agrícola de Valls i vicepresident de la Unió de Cooperatives Tarragonines. 60 anys.

PERE PI-SUNYER I BAYO (Ensenyament i Cultura), militant d'Esquerra Democràtica de Catalunya, vinculat al Banc Urquijo. Vint-i-vuit anys d'exili a Veneçuela i Estats Units. Economista, 67 anys.

JOAN JOSEP FOLCHI I BONAFONTE (Economia i Finances), secretari d'UCD a Tarragona, ex-fraguista fundador del Club Àgora. Advocat de l'Estat, professor de la Universitat de Bellaterra. 30 anys.

Dolores Ibárruri a Barcelona

Dolores Ibárruri a Catalunya, després de prop de quaranta anys. Ella, vuitanta-dos anys, va rebre l'Ordre de la República el 1977. Va rebre el Premi Nacional de la Creu de Sant Jordi el 1982. El 1984 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1985 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1986 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1987 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1988 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1989 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1990 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1991 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1992 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1993 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1994 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1995 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1996 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1997 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1998 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 1999 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2000 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2001 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2002 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2003 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2004 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2005 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2006 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2007 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2008 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2009 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2010 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2011 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2012 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2013 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2014 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2015 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2016 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2017 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2018 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2019 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2020 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2021 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2022 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2023 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2024 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra. El 2025 va rebre el Premi Príncep de Viana del Govern de Navarra.

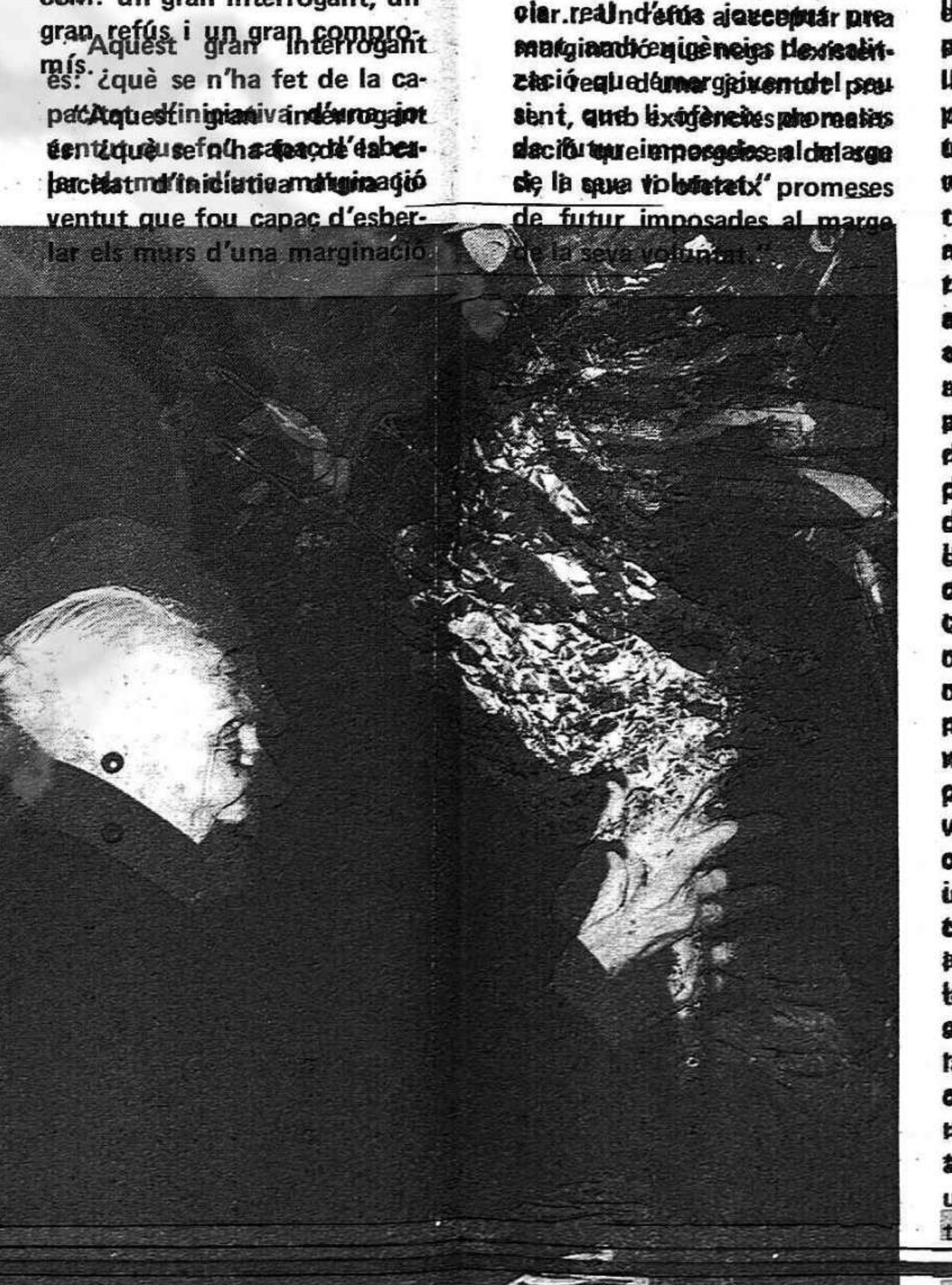

Clausura del I Congrés Joventut Comunista: Viure lliure una nit

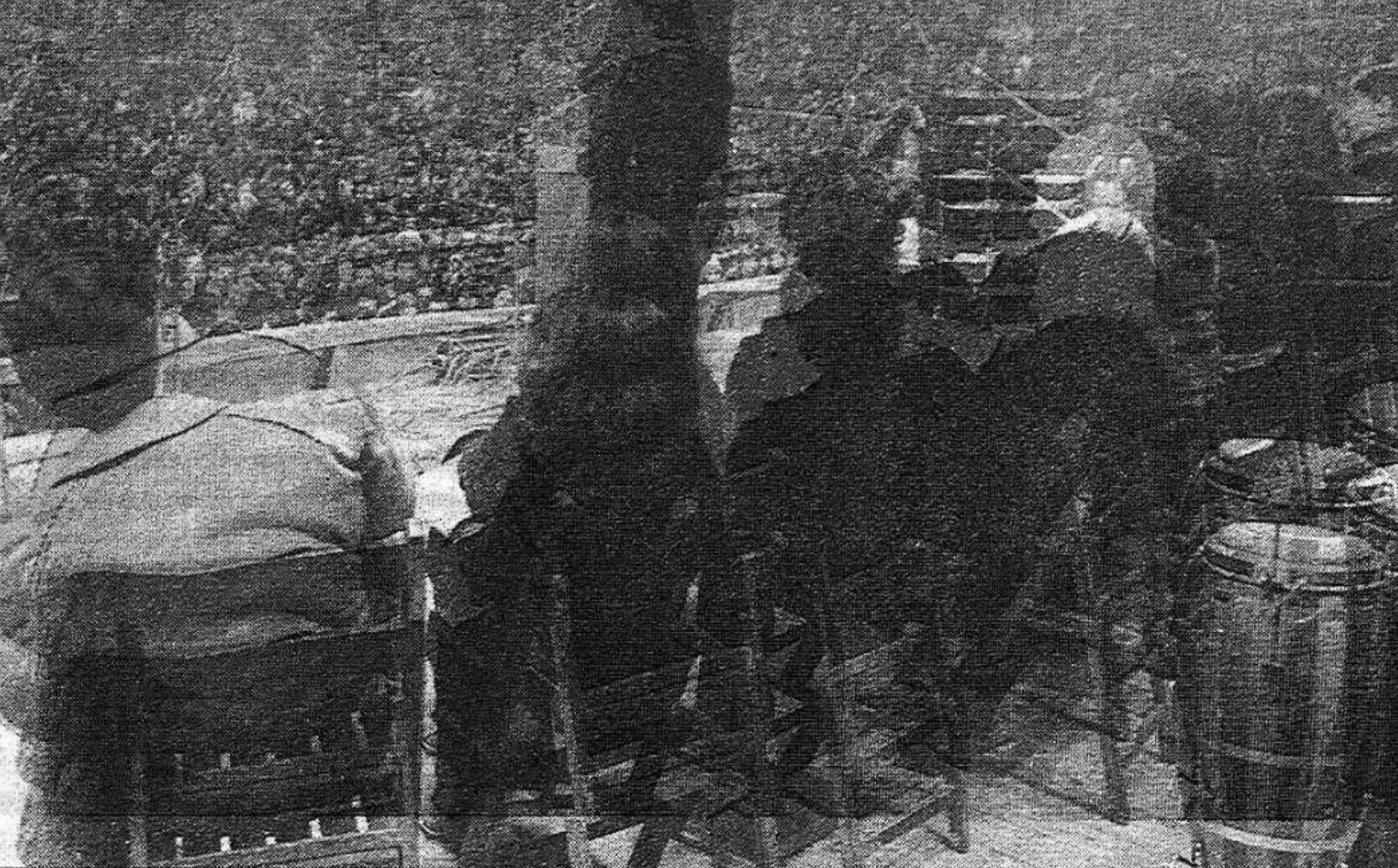
RAMON MUNTANER I RAFAEL ALBERTI RAMON MUNTANER I RAFAEL ALBERTI, no arribà a ser ningú ni arribà a ser...
Eren una mica més de les set del vespre d'un dia 3 de desembre, fred i grisós quan "La Passionària" es feia l'acte de clausura del I Congrés de Joventut Comunista de Catalunya. El local de la Passionària era ple de gent, molta gent, molta joventut; no en va es-
tractar de celebrar, amb una festa miting, la clausura del I Congrés de la Joventut Comunista de Catalunya. I qui millor per presidir que Dolores Ibárruri? Ella del I Congrés de Joventut Comunista de Catalunya.

El «Guti»: "No acceptar la marginació com a forma de vida pròpia de la joventut"
EL COMPROMÍS DEL PSUC
DEL COMPROMÍS DEL PSUC considerem que el refusar la marginació només és "un petit pas" que ens porta a la marginació pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut.

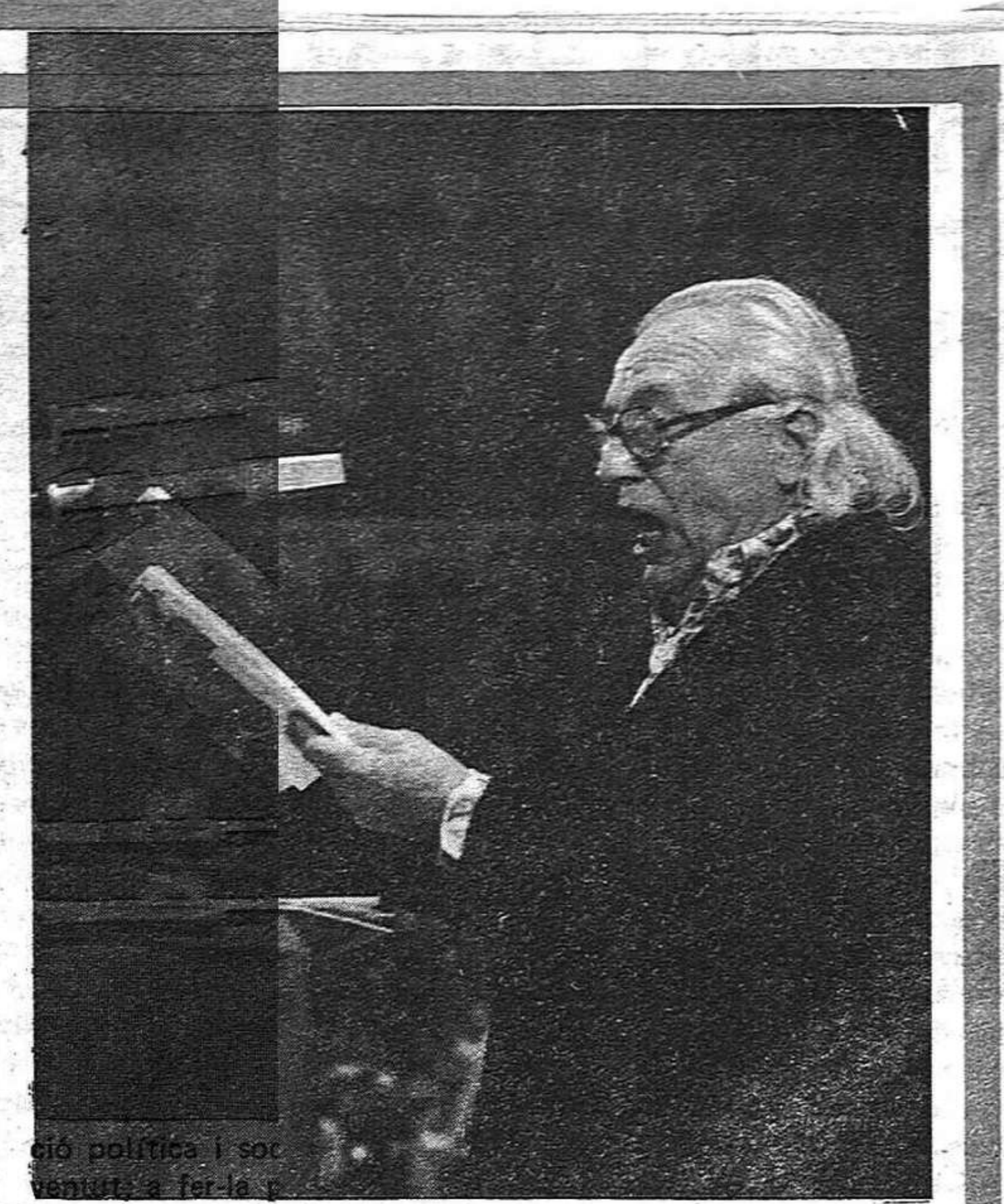
El «Guti»: "No acceptar la marginació com a forma de vida pròpia de la joventut"
EL COMPROMÍS DEL PSUC
DEL COMPROMÍS DEL PSUC considerem que el refusar la marginació només és "un petit pas" que ens porta a la marginació pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut.

El «Guti»: "No acceptar la marginació com a forma de vida pròpia de la joventut"
EL COMPROMÍS DEL PSUC
DEL COMPROMÍS DEL PSUC considerem que el refusar la marginació només és "un petit pas" que ens porta a la marginació pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut.

El «Guti»: "No acceptar la marginació com a forma de vida pròpia de la joventut"
EL COMPROMÍS DEL PSUC
DEL COMPROMÍS DEL PSUC considerem que el refusar la marginació només és "un petit pas" que ens porta a la marginació pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut.

El «Guti»: "No acceptar la marginació com a forma de vida pròpia de la joventut"
EL COMPROMÍS DEL PSUC
DEL COMPROMÍS DEL PSUC considerem que el refusar la marginació només és "un petit pas" que ens porta a la marginació pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut.

El «Guti»: "No acceptar la marginació com a forma de vida pròpia de la joventut"
EL COMPROMÍS DEL PSUC
DEL COMPROMÍS DEL PSUC considerem que el refusar la marginació només és "un petit pas" que ens porta a la marginació pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut. La marginació pròpia de la joventut és la forma de vida pròpia de la joventut.

Dia del País Andalús

Acosta: germanor entre dos pobles

En acabar la manifestació de solidaritat amb Andalusia, celebrada diumenge a Barcelona, un redactor de **TREBALL** es va posar en contacte amb el professor i dirigent del Partit Socialista d'Andalusia José Acosta Sánchez, que va fer-ne la següent valoració:

"Jo resumeixo en tres punts el significat que té la important manifestació pro Andalusia celebrada a Barcelona diumenge passat. En primer lloc, ha estat, per damunt de tot, la prova més important i explícita que s'ha fet fins ara a nivell de masses sobre la profunditat dels vincles que uneixen Catalunya i Andalusia. Aquesta vinculació i solidaritat entre catalans i andalusos té antecedents històrics entre els quals es poden anotar els contactes entre Cambó i Blas Infante el 1915 i el 1918, a Sevilla i Madrid. Però no cal dir que feia falta donar la prova definitiva de germanor entre ambdós pobles i s'ha donat amb escreix.

"En segon lloc, i gràcies a aquest acte de masses, s'han dissipat definitivament les possibles deixalles que encara podien subsistir d'actituds lerrouxistes o suspicàcies en aquest terreny. La classe obrera, la joventut i el poble en general han deixat molt clar que, per ells, la cosa és molt senzilla: sentir Andalusia i sentir Catalunya és una sola cosa. I aquí, en aquesta

terra, es tracta de consolidar una comunitat al voltant d'un eix que ha de ser el que formen la cultura i les institucions de Catalunya, eix compatible amb el respecte a la identitat i cultura d'origen de cada home que visqui i treballi en aquesta comunitat catalana.

"El tercer element significatiu de la jornada és, sens dubte, el suport efectiu i la solidaritat real que representa per a la lluita d'Andalusia per la seva llibertat. En l'afirmació rotunda d'identitat que acaba de donar el poble andalusí, Catalunya ha ocupat un lloc importantíssim, lloc que tindrà, amb tota seguretat, un gran profit històric.

"Voldria destacar, també, la importància que suposa la presència en l'acte de solidaritat catalano-andalusí dels altres pobles d'Espanya. En especial un, l'extremeny, amb el qual els andalusos tenim una gran afinitat, una història molt pròxima i unes condicions socio-econòmiques que aprofundeixen encara més la germanor entre ambdós pobles."

Lleida (Magda Ballester).— *Vicenç Valentines Binéfar, fill d'arrendataris, jugà un important paper com a membre del secretariat de l'Urgell de la Unió de Pagesos en l'anomenada "guerra dels tractors" o "tractorada". Candidat del PSUC per Lleida a les*

En Vicenç era un dels qui portaven la senyera en la darrera manifestació pagesa celebrada a Lleida, la qual ha estat, i és encara, motiu de debat per la seva orientació i el seu contingut. "Jo valoro positivament aquesta manifestació —ens diu Vicenç— ja que la participació massiva demostrava el descontentament que hi ha al camp i l'exigència d'alternatives a l'actual crisi".

—¿Per què els catorze mil manifestants cridaven "no al Pacte de la Moncloa"?

—Penso que no eren els catorze mil manifestants sinó un sector d'esquerranistes, que varen voler portar la manifestació cap al seu terreny, i que d'alguna manera ho aconseguiren per una manca d'informació sobre el contingut del Pacte i per una visió deformatada del moment polític que estem vivint. La majoria dels pagesos no eren conscients que, avui com avui, hem de donar més importància a la consolidació de la democràcia que no a altres guanys reivin-

Vicenç Valentines

Cal unir els pagesos per exigir el compliment dels pactes de la Moncloa

eleccions al Parlament, fou obligat a abandonar la seva responsabilitat dins del sindicat pagès sota l'argumentada incompatibilitat entre la direcció del moviment sindical agrari i la pública representació d'un partit polític.

les cambres", sinó "no a les cambres agràries".

—Tornem al meteix problema d'abans, a la manca d'informació, ja que molts es creuen no sols que som en una democràcia consolidada sinó fins i tot que ja tenim el socialisme. Avui no les podem anular. Anem, doncs, a controlar-les.

—Aquest fet ¿no evidencia una tímida incidència dels comunistes dins del moviment sindical?

—Evidentment, avui com avui la nostra incidència no és la que ens correspon ni pel nombre de votats obtinguts en les darreres eleccions ni pel nombre de pagesos comunistes afiliats al sindicat, que contrasten amb l'ofensiva dels sectors esquerranistes dins les

assemblees.

—El Pacte de la Moncloa ¿representa alguna millora per al camp?

—Globalment és un bon pas inicial ja que, a part que serveix per sortir de la crisi i enfortir la democràcia, té aspectes positius com són: política de preus que es negocià entre l'administració i els representants dels pagesos, la llei d'assegurança contra catàstrofes naturals que ha de promulgar-se abans de juny, la democratització de les caixes rurals, el foment del cooperativisme, la llei de reforma de desenvolupament agrari... Però cal unir els pagesos per exigir del govern l'exacte compliment d'aquest Pacte i mobilitzar la pagesia per fer-lo complir.

Baix Llobregat

El gra de la crisi a Hispano Suiza

Sant Feliu de Llobregat (Joan Seba).— "El gra de la crisi ha esclatat per Hispano Suiza, com hagués pogut esclatar per una altra banda". Aquestes paraules d'un treballador de "Hispano Suiza" són prou il·lustratives de la situació que, dia a dia, estem vivint a fàbriques i tallers.

"Hispano Suiza" és la fàbrica més important del metall a Sant Feliu, amb una plantilla de tres-cents vuitanta obrers i, si plegués, les repercussions tindrien efecte sobre 1.500 treballadors de la comarca del Baix Llobregat, que, en petits tallers, viuen essencialment de la producció que fan per a "Hispano".

La situació a "Hispano Suiza" ha anat empitjorant des de l'estiu. De mica en mica la producció s'ha anat reduint, ja que s'anaven esgotant les matèries primeres. Així, a mitjan octubre, l'empresa va presentar suspensió de pagaments, i després va intentar que els treballadors signessin un expedient de crisi que significava deixar-los sense feina per sis mesos, sense garanties de tornar a començar la producció. Els treballadors no hi van estar d'acord i tot seguit es posaren en moviment.

L'EMPRESA RENDEIX

Així, es van fer uns estudis econòmics que demostraven la rendibilitat de l'empresa i s'iniciaren gestions amb el Ministeri de Treball i la seva delegació a Barcelona per tal d'aconseguir un crèdit de dos-cents milions que els permetria crear una Societat Obrera Laboral i tirar la fàbrica endavant. Per tal de fer pressió, els treballadors van decidir tan car-se a la fàbrica el passat cap de setmana.

La resposta de la població va ser immediata; cada dia dues manifestacions dels familiars i altres treballadors anaven a la fàbrica a les hores de menjar, portant gran quantitat de queviures, beguda, etc. I diumenge es va convocar una gran manifestació de tot el poble per mostrar ben clarament la solidaritat amb els treballadors de "Hispano Suiza". La marxa, encapçalada per les centrals sindicals, partits polítics i associacions de veïns, fou la més important manifestació feta a Sant Feliu en tota la seva història. Hi participaren cinc mil persones. Després d'anar a les portes de la fàbrica, on els treballadors van abandonar la tancada per posar-se al davant de la manifestació, i de recórrer alguns carrers, es va anar fins a l'Ajuntament, on treballadors de "Hispano Suiza" van donar les gràcies per la solidaritat rebuda i explicaren quina era la situació de la fàbrica. Cal destacar que una part de la direcció ha fet costat en tot moment a les accions dels treballadors.

REUNIÓ DE TOTHOM

Per mirar de buscar una sortida al problema, es farà una reunió de les centrals sindicals, partits polítics, associacions de veïns, treballadors de la "Hispano", Ajuntament i empresaris que analitzaran també les repercussions de la crisi a Sant Feliu.

—¿Creus realment en la possibilitat d'una involució política?

—No oblidem que, tradicionalment, el camp ha estat conservador. L'actual crisi fa que hi hagi un descontentament que, si no sabem canalitzar-lo, pot ser objecte de manipulacions; això vol dir que, per efecte d'aquestes manipulacions, molts dels qui ahir cridaven "Martín Villa dimissió" podrien tornar a sortir al carrer demanant tornar a "l'ordre" anterior.

—¿Algun avenç en la conscienciació de la pagesia lleidatana, des del 15 J?

—Des de les eleccions del 15 de juny s'està avançant molt positivament i la gent està veient la necessitat de participar en la vida sindical i política. No obstant això, aquest nivell és diferent segons les comarques. L'Urgell, les Garrigues, el Segrià i la Noguera són les comarques amb més alt índex de conscienciació i aquestes són precisament les que estan portant amb més empenya la campanya de no pagament de la quota empresarial de la seguretat social agrària.

—¿Què opines de les cambres agràries?

—No tenen raó de ser; però avui no disposem encara de la força suficient per arraconar-les ja que hi continuen en els òrgans de govern els representants del gran capital i del latifundisme que, per mitjà de les cambres, volen filtrar l'autèntica acció sindical pagesa. Per tant, davant d'aquesta situació, hem d'obligar el govern que el decret addicional significui la democratització d'aquestes cambres, i la seva obertura a la participació de tots els pagesos per ocupar-les després i convertir-les en un òrgan al servei dels pagesos.

—Però els manifestants no cridaven "democratització de

CADA MATI LLEGIU

AVUI
diari
en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI
AVUI
AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIVIU-VOS-HI

El Pacte de la Moncloa**Negociar els convenis**

El govern acaba d'anunciar l'aprovació del projecte de llei de reforma fiscal, d'acord amb el contingut dels Pactes de la Moncloa. Mentrestant, el mateix govern incompleix alguns aspectes del Pacte, com es desprèn, per exemple, del projecte de pressupostos generals de l'Estat, que la comissió de pressupostos del Congrés —amb majoria UCD— acaba d'aprovar, sense tenir en compte les esmenes presentades per socialistes i comunistes, que reclamen amb energia el compliment global dels acords. Però allò que més i amb més raó segueix preocupant és el decret sobre la política salarial del Pacte, fruit d'una interpretació i aplicació unilateral per part del govern, que obliga a negociar o renegociar tots els convenis.

COM CALCULAR LA MASSA SALARIAL BRUTA

En efecte, convenis ja signats que preveien augmentos salarials superiors als fixats a la Moncloa hauran de ser renegociats sobre la base d'un increment salarial no superior al 22 per cent, excepte en el cas que els preus anessin més amunt d'aquest percentatge.

Manresa**Cap al "Pacte del Bages"**

BAGES (Manuel Luís).— El passat 26 de novembre tingué lloc a l'Ajuntament de Manresa, convocada per l'alcalde senyor Roqueta, una reunió a alt nivell comarcal per tal de trobar una sortida a curt i a llarg termini a la greu crisi que ve patint la comarca del Bages i, sobretot, pel que fa al sector del tèxtil. En aquesta reunió presentaren propostes els partits polítics, les centrals sindicals, Cambra de Comerç, Associació Catòlica de Dirigents, Federació d'Empresaris, representants de banca i caixes d'estalvis, així com els trenta-cinc alcaldes de la comarca o representants seus. D'aquesta important reunió, en sortí una comissió encarregada d'aglutinar els punts de coincidència de cada proposta, a fi d'elaborar les conclusions a base de combatre i neutralitzar la crisi de la comarca.

D'aquesta primera reunió, n'han sortit diferents punts convergents que seran explicitats en un document conjunt que es farà públic. També s'arribà a l'acord de crear unes comissions específiques: comissió laboral, comissió per a la creació de nous llocs de treball, comissió per a la reestructuració i planificació industrial i una última comissió per al foment de les inverteixions públiques. Totes elles tindran un caràcter obert i estudiaran i cercaran solucions per a aquells punts en què no s'ha arribat a un acord i que són motiu de polèmica entre els diversos sectors que intervenen. També s'ha acordat la incorporació de la Unió de Pagesos del Bages, que no figurava en els primers contactes.

Cal ressaltar la proposta del PSUC, elaborada i presentada conjuntament amb el PSC i CDC, una altra mostra del treball unitari emprés.

Però un primer element que caldrà tenir en compte a l'hora de negociar o renegociar els convenis és que els càlculs d'augment s'hauran de fer no sobre el salari mensual sinó sobre la "massa salarial bruta a cada empresa, compres les càrregues fiscals i de seguretat social".

¿Què és això de la massa salarial? La massa salarial bruta s'obté de sumar totes les quantitats pagades per l'empresa durant els mesos de l'any, és a dir, la massa salarial neta (salari base, plus conveni, plusos, primes, pagues extres, hores extres) més l'IRTP i les quotes de l'empresari i el treballador a la Seguretat Social. La comparació de la massa salarial bruta d'un any a l'altre ha de fer-se corregint les diferències per variació en el nombre de treballadors.

Definit el concepte de la massa salarial, caldrà tenir en compte, a l'hora de negociar o renegociar els convenis, primer, si la massa salarial bruta de 1.977 creixerà més, igual o menys del 25 per cent

Preus al consum		
	Percentatge d'augment de l'índex promig anual sobre l'índex de l'any anterior	Percentatge d'augment de l'índex de desembre a desembre de l'any anterior
1975	17,0	14,1
1976	17,6	19,8
Previst 1977	25	30
Previst 1978	22	15

sobre l'any 1.976. Això és important perquè si l'augment total és inferior al 25 per cent podria negociar-se ja aquest cap d'any una paga extraordinària d'un valor tal que permeti arribar a aquest percentatge. Per exemple, si en una empresa la massa salarial hagués augmentat el gener de 1.977 un 20 per cent, els treballadors poden exigir una paga equivalent al 5 per cent de la massa salarial de 1.976, per tal d'arribar fins al 25 per cent, i això permetria guanyar unes pessetes més i augmentar la massa salarial de 1.977, la qual cosa augmentaria immediatament la de 1.978.

Una altra cosa a tenir en compte és que l'any 1.978 la massa salarial bruta pot créixer un 20 per cent respecte a 1.977, per tal que, amb els ascensos i antiguitats, s'arribi al 22 per cent, límit fixat als acords de la Moncloa. També val la pena de considerar que els acords preveuen que les cotitzacions a la Seguretat So-

cial augmentin només el 18 per cent, així com una elevació del mínim exempt de l'IRTP, la qual cosa significa —donat que tant la seguretat social com l'IRTP entren en el càlcul de la massa salarial bruta— que la massa salarial neta, és a dir, els salaris, podran créixer el 1978 més del 22 per cent, aproximadament el 23 per cent.

COM MEDIR ELS AUGMENTS DE PREUS

Per tal que els acords de la Moncloa siguin aplicats, és imprescindible tenir en compte també que l'increment del cost de la vida no es calcularà, com fins ara, mesurant el tant per cent de variació de l'índex d'un mes respecte a l'índex del mateix mes de l'any anterior, sinó comparant el promig de preus al consum de l'any amb el de l'any precedent. Aquest canvi de sistema en el càlcul de l'augment dels preus suposa en la pràctica una pèrdua del poder adquisitiu dels salaris d'un 3 per cent aproximadament l'any 1978. Vegem-ho gràficament:

mesures relacionades amb les millores en les prestacions de la seguretat social, la política educativa, la política de construcció de vivendes socials, entre altres. L'augment, previst a l'u de gener, de les pensions en un 30 per cent demostra clarament la importància del "salari social".

RECABAR DE LES EMPRESES LA INFORMACIÓ NECESSÀRIA

Finalment, encara que sigui obvi, cal dir que difícilment els treballadors podran negociar amb les empreses si no en coneixen dades tan importants com les següents: plantilla total de 1976 i 1977 amb la seva evolució mensual distribuïda per categories; massa salarial anual de 1976 i la prevista el 1977, desglossada per categories i detallant-ne tots els conceptes, totes les quantitats pagades als treballadors sense excepció durant tot l'any, així com les dades de les cotitzacions a la seguretat social i de l'IRTP. Cal tenir en compte tots aquests aspectes i fer-los complir. En el marc d'una exigència col·lectiva que el Pacte de la Moncloa sigui aplicat globalment i no com fins ara, només en aquells aspectes que més perjudiquin els treballadors. I això exigeix, com els comunistes han reclamat repetidament, la creació d'organismes conjunts d'interpretació i d'aplicació del Pacte.

P. VALLÉS

Sabadell**Programa de transició municipal**

SABADELL (Angel Lacalle).— La comissió ciutadana de partits polítics de Sabadell ha proposat un programa de transició municipal que podria posar-se ràpidament en marxa

Després dels contactes mantinguts amb el governador civil, senyor Belloch, sembla que l'Ajuntament dimissionari tendeix a plantejar unes noves perspectives d'actuació municipal que vindrien delimitades bàsicament en funció de seguir mantenint el seu càrrec, sense participació de cap de les forces polítiques fins a les properes eleccions municipals. En aquest sentit s'interpreta la visita de la primera autoritat provincial i també el comportament dels diferents regidors que formen el consistori, la majoria dels quals amb prou feines són visibles a la casa consistorial. Sessions permanents i plens mensuals es desenvolupen sense cap mena de participació popular, la reticència del consistori sembla reforçar en gran mesura la tesi d'alguns partits, entre ells el PSU, que aquesta actitud es pot definir com una operació d'UCD a Sabadell. De tota manera, i segons declaracions dels mateixos membres del consistori, arribant a cert moment que les forces polítiques apressessin l'Ajuntament, aquest podria retirar-se per donar pas a una gestora municipal.

L'Ajuntament pretén ignorar aquesta situació, fins i tot a través de comunicats oficials enviats als corresponents de premsa en els quals diu: "Tanmateix la màquina municipal continua funcionant. Actituds comprensibles de dimissió... suposat "buit" municipal. Per al bé de la ciutat i gràcies a la sensatesa consistorial a prova de qualsevol desestabilització, l'administració municipal no és al carrer." Tal com deïem, tota aquesta sèrie de circumstàncies han portat una part de l'oposició

a plantejar a l'Ajuntament sabadellenc un programa de transició. Aquest programa, que segueix "grosso modo" les pautes marcades pel PSUC en el pla d'urgència, intenta oferir una sortida a l'actual crisi municipal fins a les eleccions. El tractament, en síntesi, és un conjunt d'acords i prioritats referits a les qüestions importants i a l'elaboració del pressupost del 1978, tenint en compte els criteris i opinions de les forces reals de la ciutat. Si la resposta de l'actual consistori és mantenir la seva dimissió, tal com apuntàvem, i donar pas a una gestora, situació suggerida i acceptada, segons sembla, pel governador civil, la comissió entén que aquesta posició equival a una negativa per part de l'actual consistori a la proposta de la comissió ciutadana. Els partits polítics es refermen en la seva actitud de fer possible un procés cap a un Ajuntament democràtic contribuint a establir un programa de transició, que possibiliti la participació constructiva del màxim nombre de ciutadans i impedeixi l'actual curs de degradació municipal.

Finalment, i dins la qüestió municipal, cal destacar que el "Servicio de Asesoramiento de las Corporaciones Locales", que havia de fer una profunda investigació sobre la desaparició de diners públics (quatre milions de pessetes) de l'Ajuntament de Sabadell fa més d'un mes, no ha fet encara acte de presència. El consistori no ha dit res més al respecte, i això indica que, com en altres ocasions, tot i la importància del fet delictiu, les autoritats no semblen tenir molt d'interès a descobrir i informar el contingut real d'aquest afer.

Si sou comunista, heu de conèixer

CUBA

I si no sou comunista, també.

Perquè Cuba és una cosa nova, insòlita i amb una organització social i humana que no s'assembla a cap altra del món.

Veniu amb nosaltres a conèixer a Cuba un

NADAL I CAP D'ANY

D·I·F·E·R·E·N·T·S

Viatge especial, amb places molt limitades, en col·laboració amb Cuadernos de Pedagogía.

Del 21 de desembre al 6 de gener

L'HAVANA · CIENFUEGOS · TRINIDAD · CAMAGÜEY · SANTIAGO · CIEGO DE AVILA · VIL·LA·CLARA i VARADERO.

I NOMÉS PER 9.375 ptes.

en inscriure-us i 4.142 el mes.

Telefoneu, abans que es cobreixin les poques places disponibles a:

CONSELLERS DE VIATGES

Rambla de Catalunya, 44

Tels. 215 85 50 i 215 01 04

Barcelona-7

av/gat 365

Encara pot ser vostè una de les 62 persones afortunades que podran passar aquest

CAP D'ANY

a la REPÚBLICA POPULAR DE

XINA

en viatge de joventut

A PREUS REDUÏTS

(Quota limitada. Només 62 places)

Del 24 de desembre al 10 de gener.

Amb visites d'escoles, comunes, hospitals, fàbriques, centres sanitaris, acupuntura, especialitats d'educació, etc.

Visitareu PEQUÍN, XANGAI i

CANTON

Amb una nit a París i

una a Hong-Kong.

I NOMÉS PER 19.850 ptes.

en inscriure-us i 4.545 el mes.

Truqueu avui, abans que es

cobreixin les poques places

disponibles, a:

CONSELLERS DE VIATGES

Rambla de Catalunya, 44

Tels. 215 85 50 i 215 01 04

Barcelona-7

av/gat 365

Carta oberta al conseller de Cultura de la Generalitat

Senyor Pi-Sunyer:

A la fi, *fiumata* blanca. La conselleria que li ha estat assignada és, segurament, la que havia desvetllat més neguits. Hem llegit, una mica intriguats, la seva biografia, la biografia d'un home afable, disposat a escoltar. Sabíem, com diria el "Cu-cut", que vostè és un Pi-Sunyer, de la família Pi-Sunyer, fill d'August Pi-Sunyer, exiliat a Venècia, vinculat a la indústria del petroli, que treballa al Banc Urquijo i és un expert en problemes energètics i de desenvolupament. Res a objectar, excepte la incògnita de si li resultarà fàcil connectar amb un combat històric, bàsic a Catalunya durant el franquisme: el combat pel redreçament cultural. Els qui volien que fos Marta Mata cap de la conselleria, o els qui volien Maria Rúbies, o Joan Triadó, o Jordi Carbonell, defensaven, potser, maneres distintes d'enfocar la política cultural, però sabíem i sabien que tots ells eren noms que havien pesat, i força, en la lenta reconquesta d'un petit espai cultural.

Senyor Pi-Sunyer: la conselleria que vostè regirà és, a fe, difícil. Milers de pares, mestres, músics, grups juvenils, professors de català, editors, PNDs, PNNs, estudiants d'Institut, actors, pre-inscrits d'ATS, monitors de colònies

Un "extra" de "Cuadernos"

Si la setmana passada recomanàvem la lectura de la revista pedagògica de "Rosa Sensat", "Perspectiva escolar", aquesta setmana voldríem recomanar la de "Cuadernos de pedagogía", amb un extra d'un interès fora de debat: la literatura infantil, amb articles de J.M. Carandell, tan vinculat editorialment a la literatura infantil, Fernando Savater, Gianni Rodari —autor d'uns *Cuentos por teléfono*, que us recomanem també—, Fabrizio Caivano, Armonia Rodríguez, que tant ha fet pel teatre infantil, Teresa Rovira, la filla de Rovira i Virgili, bibliotecària expertíssima, Núria Ventura, Aurora Díaz Plaja, Montserrat Fonoll, Eulàlia Valeri i Assumpció Lissou, que saben tantes coses sobre els llibres infantils i les biblioteques escolars, Montserrat Camps i Marta Ferrés.

El segon gran tema del número extra interessa tots els qui hauran de tirar endavant una política sanitària correcta: Sanitat i Escola.

sanidad y escuela

d'estiu i de grups d'esplai, ensenyants d'adults... tots miraran amb febre les agendas atapeïdes per mirar de trobar un forat i anar-lo a veure. Estem segurs que vostè els rebrà, els rebrà tots, amb una amabilitat que li reconeixen totes les persones consultades, i que han tingut ocasió de tractar-lo. S'imposarà, segurament, l'elaboració d'un pla d'urgència. Però em temo, senyor Pi-Sunyer, que es trobarà amb la paradoxa que tot és igualment urgent, que les impaciències compten amb el pes de la paciència continguda d'anys i panys.

Ens preocupa, també, senyor Pi-Sunyer, als qui fem de catalans a la perifèria, que sàpiga trobar els interlocutors vàlids, a l'hora de redactar el llibre blanc (paradoxa lingüística!) de la nostra realitat cultural. La història ha demostrat a bastament que ni els alcaldes del franquisme ni els tinentes d'alcalde eren gent fidedigna. Es miraven els dèficits culturals com el jardiner d'un marquèes quan revisa la gespa del jardí principal. Per a ells, l'ensenyament i la cultura eren problemes... d'ordre públic. I caldrà que ens avessem tots a recuperar la perspectiva cultural de la cultura, el caràcter nacional de qualsevol tasca relacionada amb la política cultural. I això ho saben els grups de pares, les assemblees de professors o d'alumnes, les associacions de veïns, els consells escolars (provisionals, com tot, i en formació), les institucions que més han fet per la normalització cultural a casa nostra. (I estalvi'm la llista.)

Ens preocupa també que entre tots sapiguem comprendre que l'Estat central no ha entès mai els components nacionals de la cultura a casa

nostra: com l'any 1931, l'empenya a totes les activitats tendents a recatalanitzar el país és inajornable; i només des d'aquest punt de vista serà fàcil tendir cap a una normalitat que faci del respecte entre totes les propostes culturals el començament d'un diàleg.

Quant al caràcter popular de la cultura, obsessió que ens costa tant d'arribar a formular, i que ja va ser objecte de debat a la Generalitat dels anys 30, pensem que és impossible defensar i enfortir la nostra petita democràcia sense una política cultural d'acord, un cop més, amb els interessos de la majoria, que a Catalunya no són, en cap cas, els interessos de la UCD.

Molts voldran jugar les cartes rebentistes. La impaciència fa fer disbarats. D'altres seran potser més calculadors a l'hora de desassossegat el país: la manera com determinats sectors d'Església han tornat a moure el drap esquinçat de la llibertat d'ensenyança fa feredat. Benvinguda la llibertat, i que la majoria —que sempre és laica i sense prejudicis— en surti guanyadora.

Senyor Pi-Sunyer: vostè sap fins a quin punt tots els catalans, de tots els accents i orígens, tenen els ulls posats en vostè. Ens han robat molts anys d'història, i volem recuperar-los. Tot el que hem anat fent fins ara s'aguanta amb agulles. Però no ens hem resignat a morir. Treballi, treballi de valent. I compti amb la mobilització serena de tot el poble... si des de Madrid segueixen creient que cultura rima amb dictadura.

IGNASI RIERA

"Rebel delirium", text sobre l'homosexualitat, representat en un túnel del Metro, a Barcelona.

Teatre català

Coincidències esperançadores

Un xic impensadament —si més no en aparença— la cartellera barcelonina d'aquestes darreres setmanes ofereix unes perspectives, pel que fa al teatre català, que hom qualificaria d'inèdites. Al marge de les consideracions crítiques que cadascun d'aquests espectacles —Onze de setembre, de Jordi Guillems Gralls, Titus Andronic i Coriolà, ambdós textos de Shakespeare, Rebel Delirium, de Mateu i Pericot, Plany en la mort d'Enric Ribera, de Rodolf Sirera— determinen, totes aquestes funcions conformen un bon nivell dins de l'actual producció teatral catalana. L'aspecte inèdit és que, en un moment donat, l'espectador es troba en situació d'escollir entre diverses propostes autòctones conformades des d'uns pressupòsits inicials diferents dels habituals del teatre comercial català en ús. Als títols esmentats caldria afegir *La torna*, el nou espectacle dels Joglars, que, abans d'instal·lar-se en un teatre de la ciutat ho fa a diversos locals de comarques.

D'alguna manera, aquest bon moment és una esperançadora resposta a l'apremunt necessitat de clarificar i organitzar el teatre català, d'una banda i, d'una altra, de reconquerir un públic-espectador que, durant la dictadura i per una llarga suma de fets, va romandre allunyat del teatre entès com un servei públic. La producció teatral catalana necessita partir de les seves pròpies realitats i fer urgentment una pregonera reflexió sobre quines són les demandes de la societat —de tota, no solament d'unes esferes

determinades— on s'emmarca. Els espectacles que hem esmentat pretenen ser, si més no des d'una òptica, una resposta vàlida en aquella àmplia qüestió. (Precisament és a partit d'això que algun d'ells resta lluny, en la seva verticalització, dels seus objectius inicials). Però també em sembla que, a partir d'aquests títols —que, contemplats globalment signifiquen aquest esperançador moment a què em referia— hi ha algunes alternatives força interessants.

El fracàs de les Assemblees com alternativa autogestiona-

ria de la professió teatral és evident. La situació que, en un moment donat, la va fer viable i reeixida ha canviat considerablement. La pròpia professió, a través de la seva actuació individual, ho ha fet entendre. Més que mai, sembla que és el moment de la feina seriosa i responsable a nivell individual. En aquest sentit, espectacles com el que ofereix Celobert amb el Plany de Rodolf Sirera marquen la línia. La permanència, tam-

bé, de la feina de col·lectius com els del Teatre Lliure —que feliçment, amb el muntatge de Titus Andronic, celebren el seu primer any de treball— o dels Joglars, o estirant el fet que el Teatre Metropolità pugui esdevenir una realitat quotidiana durant més d'un any, conforma també aquesta realitat actual: a nivell individual —entenen el terme d'aquesta manera— s'està fent possible un dels moments més interessants del teatre català. Cal afegir, finalment, que la idea que anima el nou Col·lectiu de Teatre "Ignasi Iglésias" en responsabilitzar-se del teatre del Casal de Sant Andreu, a Barcelona, on ofereix el Coriolà, de Shakespeare, no és simplement fer teatre. La seva alternativa és inquietar la gent d'aquesta popular barriada, donar-li, al seu mateix centre, un teatre obert i reflexiu, crític, perquè tothom hi participi. L'experiència tot just ha començat.

Tal com jo ho veig, el problema consisteix —simplificant-lo, és clar— a col·locar tots aquests esforços individuals dins del marc general d'una política teatral catalana. I aquesta política haurà de ser molt aviat una de les necessàries realitats de la Generalitat en l'àrea de la Cultura. La Generalitat, a través dels mecanismes que calguin, haurà de canalitzar l'ajut a aquests i a d'altres treballs professionals i exigir-ne rigorositat, alhora que en faci possible la continuïtat. Els molts problemes que hi ha —i l'economic apareix sempre en primer terme— han de trobar la seva equilibrada resposta en aquesta necessària política teatral catalana. Si no es fa així, els èxits individuals que, en un moment concret, conformen un bon esclat corren el perill de ser flor d'un dia.

I. R.

PÉREZ DE OLAGUER

Armand Mattelart a Barcelona

L'imperialisme controla la comunicació

Armand Mattelart és francès. Amb Michèle, la seva companya, ha treballat sobre els problemes de fons de la comunicació. Com ens dirà tot seguit, va anar a Xile, l'any 1962, on es va incorporar a la Universitat Catòlica de Santiago... i en deu anys, fins a la caiguda de la Unitat Popular, va viure una història intensíssima, irreplicable. Una història centrada, pels Mattelart, en l'anàlisi dels mitjans de comunicació (el primer estudi publicat va versar sobre els continguts de la literatura destinada a les dones —les grans revistes, de tiratges impressionants, destinades al consum visual i sentimental de les dones en les societats capitalistes—).

Hem preguntat a Mattelart, un home despeninat, d'ulls vivissims, més aviat alt, os, amb cara de maig-francès si en els estudis que feia sobre la comunicació i l'imperialisme no hi havia una certa manca de rigor metodològic. La resposta ha estat com incantat: desconeixem en profunditat l'obra publicada als

Mattelart, obra editada generalment a Amèrica llatina i que ha arribat tard i fragmentada al nostre país. Si els darrers estudis dels Mattelart són de caràcter més polític, la seva obra arrenca d'una anàlisi primmirada i sistemàtica dels llenguatges de la comunicació.

Després hem entrat en un debat important: el de l'imperialisme cultural. Les grans empreses monopolistes diversifiquen la seva producció: si van començar fent només pel·lícules, superproduccions americanes, s'han passat al món del disc, de l'electrònica, i, finalment, al de la didàctica. Fabriquen tant sèries didàctiques per a la televisió (*Sesame Street*, i Abrete, Sésamo! a la TVE) com llibres de text.

Són empreses enormes, amb tentacles, que volen ocupar tot l'espai possible, en alguns casos mitjançant potents empreses nacionals (com és el cas d'Hachette, a França). El perill és imminent. El procés escolar, ocupat per les indústries imperialistes...

El panorama és fosc. El control dels mass-media és en mans dels grans poders oligàrquics. És possible de lluitar-hi? Ens ha dit que l'únic país del món que ha menat una lluita veritablement sòlida ha estat Cuba. I que les experiències d'altres països eren encara limitades.

La conversa ha tornat a Xile. Allà, als primers moments del canvi polític progressista, es va intentar lluitar contra els continguts imperialistes de la comunicació mitjançant una inversió del mitjà: contra les fotonovel·les de caràcter reaccionari, les fotonovel·les amb llenguatge i contingut populars. Això els va demostrar fins a quin punt mitjans com la fotonovel·la o els serials eren limitats. Posteriorment, i en els cinturons industrials, es va fer un pas més: la participació dels treballadors en revistes, ràdios, diaris, etc., incorporació estimulada que permetia a la classe obrera una penetració creixent en els debats i una crítica

activa als llenguatges que formaven part de realitats totalment noves. La certa desmobilització de masses, en opinió de Mattelart, de l'època de la Unitat Popular va trencar amb aquests experiments. Finalment va sorgir un tema d'interès: com la dreta defensa, fins a escanyar si cal, el seu dret a controlar una part molt important de la informació. Al llarg de la Unitat Popular, la dreta va incrementar el seu poder informatiu. Qualsevol intent de limitar aquest poder brutal era denunciat, immediatament, com un atemptat contra el principi sagrat (i mai no matisat) de la "llibertat d'expressió", que la mateixa gran burgesia havia negat sempre al poble. Armand Mattelart comenta que és a tot el poble, a través de les seves organitzacions, a qui correspon controlar els mitjans de comunicació. Ha vingut a Barcelona a prendre part en la setmana de la Lliga dels Drets dels Pobles. La seva obra, evidentment, ajudarà a analitzar la nostra ben especial situació.

El Palau a l'hivern

Al final de la setmana passada, el Palau de la Música Catalana acollí sota el seu sostre un conjunt, Música Urbana, i un pianista tan vinculat a la nostra música popular d'avantguarda com és Jordi Sabatés. El fet no tindrà massa importància si no es donés la circumstància que el Palau s'havia negat sistemàticament a admetre que aquestes vessants de la música actual, amb gran audiència entre la gent jove, poguessin trobar en el gran recinte de la nostra música un lloc on expressar-se.

El tradicional desprestigi per la música de la joventut fomentat pels comissaris culturals del franquisme, aferrats als seus càrrecs als Conservatoris, fins fa ben poc —molts encara hi són—, es palesava en els plantejaments de la gerència del Palau. En base a criteris rudimentaris de la gerència del Palau. En base a criteris rudimentaris, als quals no restava més alternativa que la del dogmatisme, es definí què era música i què no era música. Amb categories morals i no pas físiques, es va establir un maneigisme so-soroll, consonància-disonància, acústica-electrònica, per esmentar només uns exemples. El bé i el mal prenien forma en les estructures musicals i s'antrapomorfitzaven en els músics: els uns, amb jaqué o esmòquing i els altres, amb blue-jeans, pèl llarg i bótes de mitja canya.

Però finalment, també aquesta batalla s'ha començat a guanyar. I s'ha guanyat amb una demostració de qualitat artística i amb un èxit d'audiència. Ni Música Urbana ni Jordi Sabatés van desmerèixer el Palau; ben al contrari. La seva és la primera aportació d'aquesta nova música a un recinte que, pel seu significat, no pot deixar extramurs res que sigui una manifestació musical, independentment de les formes i l'instrumental que emperi, dels sistemes de notació que segueixi, de l'heretatge, el públic i les influències que tingui.

La Cançó ja havia protagonitzat al Palau importants recitals. Aquesta setmana també, Joan Isaac va aportar la darrera resposta d'una música que ja és tradició. Música Urbana i Jordi Sabatés han encetat un camí que no es pot trencar. Al Palau, a l'hivern.

ANTONI BATISTA

Esports

El Barça va fer llufa

Poques vegades un partit de futbol havia estat tan esperat com el que diumenge passat va tenir lloc al Camp Nou entre el Barça i el Real Madrid.

Tres punts separaven els dos contrincants abans de l'enfrontament i hom pensava que després de les set de la tarda seria un de sol. Això donaria interès a la Lliga d'enguany i faria que en Montal se n'anés per la porta gran i en Cruyff agafés el retir amb la consciència neta, deixant un títol més a canvi dels molts milions que s'emporta.

A priori, tenint en compte que en Ramos i l'Herèdia estan encara lesionats, semblava que Amarillo, el lateral extrem que tan bons resultats havia donat la temporada passada al Barça, sortiria de bell

nou com a titular. Però no. Mentre que el mig camp del Real Madrid estava ocupat per quatre jugadors de bon pulmó, Del Bosque, Stielike, Jensen i Sanjosé, en l'onze blaugrana només Asensi i Neskens es bellugaven en aquest lloc, ajudats alguna vegada per en Sánchez, marcador del danès Jensen.

Davant, Zuviria pensava més a evitar que Camacho marxés a l'atac, mentre que Cruyff jugava de mitja punta, Fortes feia de davanter centre i Rexach provava d'atansar-se a una distància adient per al seu bon xut.

El domini del mig camp fou, doncs, des que començà el partit, madrileny. Prou que el Barcelona, amb coratge però amb poques idees, creava

Ni Cruyff ni les senyeres no van aconseguir derrotar el Madrid: el Barça va fer llufa (Fotos Xavier Valls)

El cinema que podrem veure

La censura ha mort, visca la censura

Per un reial decret, publicat al Boletín Oficial del Estado del primer de desembre, s'ha suprimit, de manera oficial, la censura cinematogràfica a tot l'Estat espanyol.

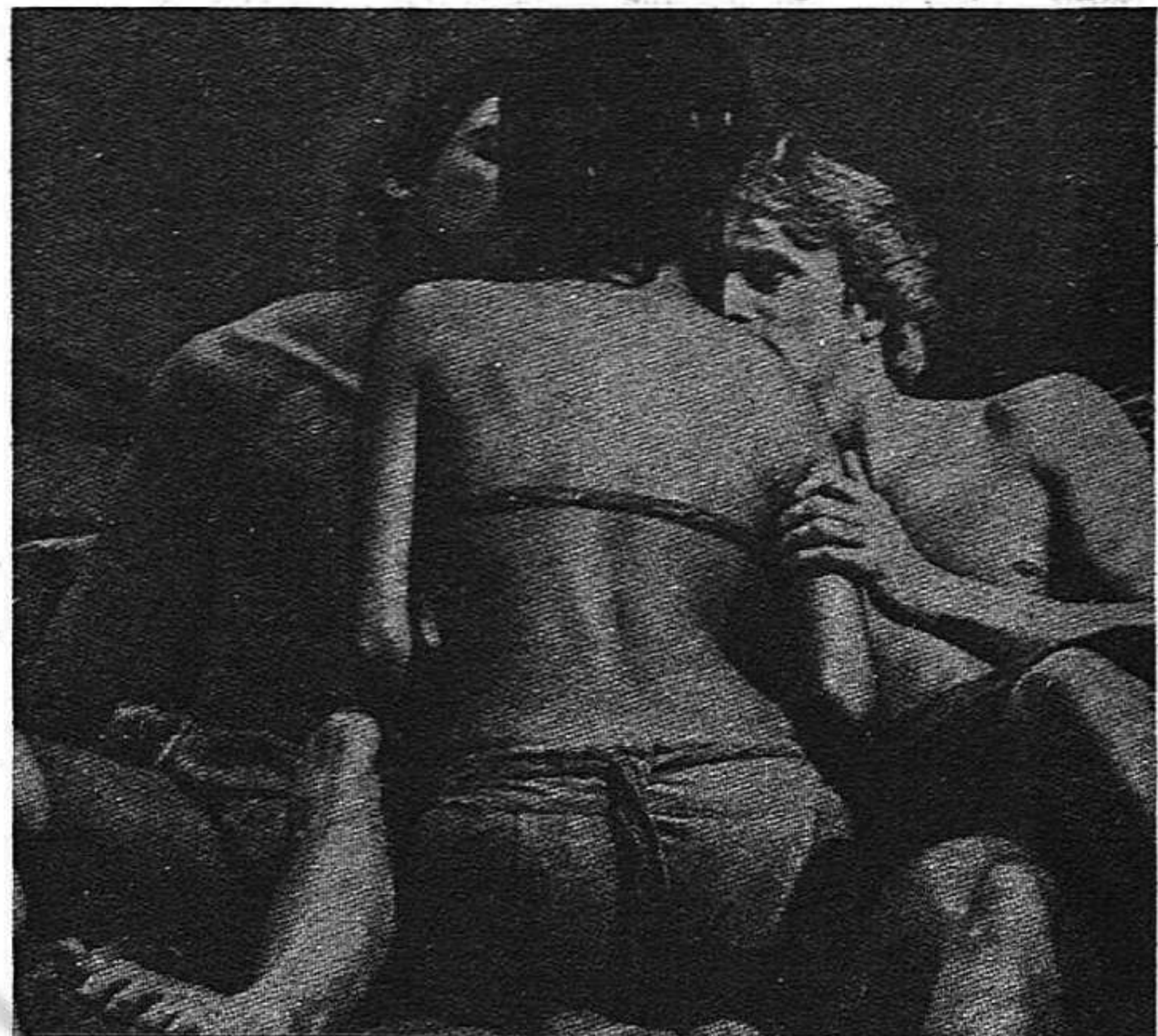
Una de les aspiracions més velles del poble espanyol, la liberalització del cinema, s'ha esdevingut després de quaranta anys de prohibicions i censures. Definitivament, sembla, el públic podrà tenir accés al cinema del sexe i de la política. Es tracta, al capdavant, de recuperar la cultura perduda durant molts anys de viatges a l'estranger —els qui podien— o de projeccions clandestines.

La nova reglamentació sobre les activitats cinematogràfiques estableix l'obligatorietat que les sales d'exhibició destinin a la projecció de pel·lícules espanyoles un mínim de cent vint dies l'any. Aquest apartat, juntament amb el control de taquilla, que des d'ara es farà de manera mecànica, ha aixecat les més grans polèmiques entre els exhibidors, que és la branca de la indústria cinematogràfica que se sent més per-

judicada per les noves mesures.

En les noves normes hi ha, si més no en essència, una decidida política de suport a la producció espanyola. En aquest sentit, s'assenyala que la realització de pel·lícules espanyoles només exigirà la notificació prèvia de l'empresa productora a la Direcció General de Cinematografia, amb una antelació mínima de quinze dies a la data que hagi de començar el rodatge, mentre que la realització de pel·lícules estrangeres a Espanya requerirà llicència de rodatge.

L'aspecte menys clar del reial decret és el que es refereix a la desaparició de la Junta de Qualificació i Apreciació de pel·lícules —és a dir, la censura—, que serà substituïda per la comissió de Visat de Pel·lícules Cinematogràfiques, que serà l'òrgan col·legiat assessor encarregat, amb caràcter exclusiu, d'emetre dictàmens sobre la classificació i avaluació de les pel·lícules que es vagin a exhibir en territori espanyol. Evidentment, la composició d'aquesta Comissió de Visat pot incidir de manera

Un reial decret ha suprimit, oficialment, la censura cinematogràfica. Després de quaranta anys de prohibicions, assistirem ara al "boom" del cine porno, al qual el decret dedica un ampli espai.

molt notable en la classificació i avaluació de les pel·lícules. Així, un film de tanta bellesa, serietat i força com és *El imperio de los sentidos*, d'Oshima, pot ser classificat per ser projectat únicament en sales especials, dedicades exclusivament a pel·lícules pornogràfiques. Aquest problema és bastant important, perquè obres fonamentals de la cinematografia actual poden ser relegades en aquestes sales especials. En aquest sentit cal assenyalar la desaparició de les fins ara anomenades sales especials —antigues sales d'art i assaig—, on es projectaven pel·lícules originals amb subtítols en castellà. Aquestes sales passaran a ser sales comercials, amb la consegüent complicació per a determinar cinema, especialment el cinema experimental o marginal, que, llavors, no tindrà els canals que podia tenir ara. ¿Com, si no, es pot imaginar la projecció d'un film com és *Asylum* en una sala que no sigui especial (i enteneu que no parlem pas de les dedicades al porno)?

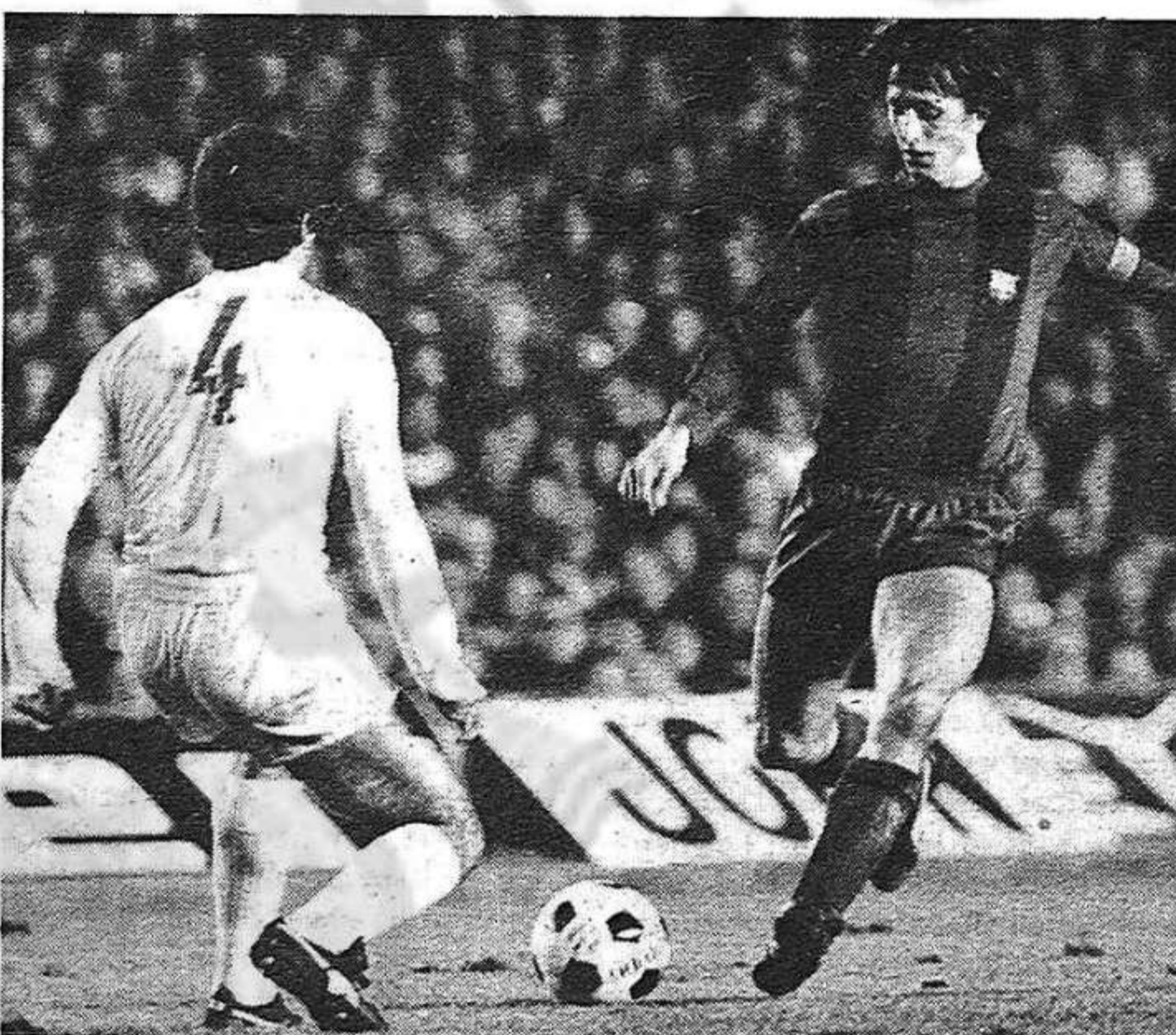
EL PORNO, CAP AMUNT

Un ampli espai del nou text sobre normatives cinematogràfiques està dedicat al cinema pornogràfic. Sembla que a l'Administració li ha interessat molt deixar ben lligats una sèrie d'elements relacionats amb aquesta mena de cinema que, si arriba com cal que arribi, és a dir, amb tots els ingredients del porno, promet ser durant molt més d'un any un veritable boom i un negoci molt sanejat. Al reial

decret s'especifica molt clarament que a les esmentades noves sales especials —per què no les han anomenat X, per tal de no trencar la imatge de les antigues?— s'hauran d'exhibir totes les pel·lícules el tema principal o exclusiu de les quals sigui "el sexe o la violència"; endemés, aquestes pel·lícules estaran destinades exclusivament als més grans de divuit anys (pregunta al lector, sense mala fe: ¿Quina és l'edat oficial per poder votar, en aquest país?). Serà divertit comprovar si, com indica el text, les pel·lícules amb tema central sobre la violència —posem un exemple: *La batalla de Midway*— s'exhibiran en aquesta mena de sales. Caldrà donar temps al temps i a les interpretacions. També es vigilarà la publicitat d'aquest tipus de cinema i la capacitat de les esmentades sales especials. Totes aquestes normes són molt justes, però no ens han de menar a un optimisme excessiu perquè, a totes aquestes, no es diu res de cinema polític, ni menys encara de militant, no s'esmenta, amb una normativa pròpia, el cinema infantil i juvenil i s'ignora olímpicament el cinema de les nacionalitats. Però aquests són temes per a propers articles, perquè la seva importància ho demana.

El fet és aquest i és aquí: la censura ha mort. Però ¿ha mort de veritat? En aquesta pregunta hi ha les solucions a moltes situacions crítiques. Dins d'un parell de mesos tot s'haurà aclarit. Llavors serà el moment de fer balanç.

MIGUELEFE

alguna ocasió de gol, però a la contra, i el Madrid obria el marcador per mitjà de Jensen, que aguantà l'escomessa d'Olmo i De la Cruz. Reacció del Barça, i Rexach, amb habilitat, igualava durant uns minuts el partit, però l'onze blanc prengué de nou avantatge en una greu fallada d'Artola i cop de cap de Santillana que Olmo tragué, segons el linesman, de dins, però bé que, alguns diuen que no. De nou el Madrid marcà per mitjà de l'alemany Stielike, després que Juanito esquivés la sortida del porter blaugrana. De penal, Rexach aconseguí el tres a dos, però ja era tard. La pressió blaugrana, amb un Clares fred, substituït de Fortes, no pogué trencar la forta defensiva forastera. I se n'anaren dos valuosos punts que quasi bé fan que el Barça digui adéu a la Lliga, un altre any més.

Però si per alguna cosa aquest encontre passarà a la història serà per l'esportivitat que hi va haver al camp i entre els espectadors. I pels diners que el tresorer blaugrana haurà ingressat al raquífic compte, que de cop haurà tornat a revifar com si hagués rebut un supositori vitamínic. Mentrestant, a les grades, als espectadors que sortien a poc a poc, amb el cap cot, semblava com si els haguessin aplicat la mateixa medicina, però de barbitúrics.

FRANCESC J. CASTELLANOS

<h3 style="margin: 0;">TEATRE</h3> <p style="margin: 0;">CASAL CATÒLIC SANT ANDREU</p> <p style="margin: 0;">Pons i Gallarza, 58 Tel: 345 30 01 Metro Sant Andreu</p> <p style="margin: 0;">DEL 18/11 AL 11/12</p> <p style="margin: 0;">Divendres 10.30 nit Dissabte 7 tarda, 10.30 nit Diumenge 7 tarda</p>	<h2 style="margin: 0;">CORIOLÀ</h2> <p style="margin: 0; text-align: center;">de W. Shakespeare</p> <p style="margin: 0; text-align: center;">Desdenyant els vots del poble volia imposar la dictadura i ésser tirà de Roma</p> <p style="margin: 0;">TRADUCCIÓ: Josep M.ª de Segarra Direcció: Alfred Lucchetti</p>
---	--

Com en els vells temps

Prohibit el Congrés dels Drets dels Pobles

Tan bon punt es va conèixer la prohibició del Congrés Internacional de la Lliga dels Drets dels Pobles, que havia de començar el dia 8 a Barcelona...

El dia 7, al vespre, la Lliga dels Drets dels Pobles va convocar una roda de premsa. A la taula presidencial hi havia Josep Ribera, membre de l'esmentada Lliga...

Es va lliurar a la premsa el següent comunicat, signat per la secretaria del Congrés:

"El Congrés Internacional de la Lliga dels Drets dels Pobles, que s'havia de celebrar en aquesta ciutat del 8 a l'11 de desembre, ha estat definitivament suspès.

qui, en circumstàncies extremadament difícils, menen una lluita heroica i decidida contra l'imperialisme i a favor de la llibertat.

"Lamentem i protestem per la incomprensió governamental envers la nostra iniciativa com també per les circumstàncies en què s'ha produït, només quaranta-vuit hores abans de començar el Congrés.

"La Lliga dels Drets dels Pobles té al davant una enorme tasca a fer i considera la prohibició governamental com un obstacle més que troben els pobles del món per fer sentir la seva veu i assolir un sistema més just i humà tot estrenyent els vincles de solidaritat.

"Com hem exposat, les activitats del Congrés com a tal han quedat suspeses per complet i, en una propera reunió de les diferents Lligues de l'Estat espanyol i dels altres països, es decidirà la data i el lloc per al Primer Congrés Internacional.

No cal dir que, malgrat aquesta actitud de les autoritats espanyoles, que condemnem, continuarem lluitant amb totes les nostres forces per l'alliberament de tots els pobles del món que pateixen opressió.

El futur, una mica fosc

L'Europa meridional, en una cruïlla

L'Europa meridional, parlant d'una manera genèrica, està en una cruïlla, en el sentit que les perspectives obertes no fa gaires anys apareixen cada vegada més sotmeses a contradiccions i a incògnites que fan el futur una mica fosc.

Per exemple, el cas més clar (del qual ens hem ocupat repetidament des d'aquestes pàgines), és el de França, on la polèmica de l'esquerra s'ha agreujat cada vegada més. Els partits de l'esquerra, instal·lats en unes posicions extremadament bel·ligerants...

Hi ha el cas d'Itàlia, on la progressiva inserció i participació dels comunistes a tots els nivells de l'Estat ha vingut acompanyada d'un augment del terrorisme (l'assassinat del periodista Cassalegno, home lliberal i antic partidà de la guerrilla contra els nazis)...

prudents i proposen de firmar un pacte de no-agressió entre els partits constitucionals fins a finals de 1978.

La batalla de fons, sembla que es planteja cada cop més contra els neofeixistes del MSI, que estan decidits a enfonsar el país dins una dinàmica d'estratègia de la tensió, la sortida de la qual només pugui ser autoritària i antidemocràtica.

Un cas important és el de Portugal. La revolució de 1974, dels clavells, és ja molt lluny. Durant un temps, l'esquerra europea va tendir a donar per segur que Portugal era definitivament "una conquesta irreversible", malgrat les convulsions i les contradiccions de la situació.

D'una banda, la dreta s'ha recompost sobre la base del PPD de Sa Carneiro, la qual cosa és curiosa si tenim en compte que el CDS se situa teòricament més a la dreta, però aquest partit no sembla avui interessat a desestabilitzar la situació.

ofensiva una notòria component anticonstitucional, preocupació que ha denunciat Meilo Antunes repetidament.

Després d'escrit aquest article, Soares ha perdut la votació de confiança.

D'altra banda, el socialisme portuguès ha perdut gent a la dreta, vots i audiència de gent que, al principi, votaren Soares com a força estabilitzadora i per frenar Cunha, i ha perdut gent a l'esquerra, al voltant de la figura de Lopes Cardoso (ministre socialista que no va acceptar la marxa enrere de la reforma agrària) i a Fraternidade Obrera.

P. VILA

llengua

per ENRIC VIVES

Entro al laberint

Sí. Laberint és la paraula que més s'escau a l'envidricollada qüestió del per i del per a. I jo, pobre de mi, goso entrar-hi! ¿Qui, covard o valent o home del carrer, no se sent atret per l'aventura?

No pretenc resoldre res. No pretenc trobar la sortida del laberint. Però precisament perquè el laberint encara ho és, malgrat els esforços doctes que s'hi han esmerçat, no tinc altre remei que entrar-hi. I perdre-m'hi, si molt convé, perquè el meu equipatge és ben pobre.

No m'agrada ser absolut en les meves conclusions; però potser sí que es pot afirmar que l'ús d'aquestes dues preposicions és l'escull més gros del català. I el més antipàtic. És una d'aquelles coses que poden fer defallir el qui vol aprendre la nostra llengua.

Potser aquestes reflexions meves —reflexions en veu alta, diari escrit a corre cuita de l'agosarat explorador del laberint— serien més pròpies de les conclusions d'aquest viatge,

que durarà algunes setmanes, que no pas de l'inici de l'aventura. Tant és: no he tingut mai pasta de sistemàtic ni d'ordenat. D'altra banda, les pretesament ordenades i sistemàtiques normes que les gramàtiques ens donen per a l'ús de per i per a (ordenades i sistemàtiques, però mai no completes i arrodonides, sempre amb buits davant els quals els autors es fan l'orni, tot vorejant-los) no ens serveixen per a sortir del laberint (cal dir-ho així, segons les regles). Vegeu un exemple: Et diuen que davant d'infinítim amb sentit de finalitat (això de la finalitat ja és un terme molt inconcret) s'usa per a i no per si l'oració d'infinítim depèn d'un nom o d'un verb que no sigui d'acció voluntària.

ZELESTE

- 15 al 18 de Desembre JORDI BATISTE
21 de Desembre HOMENATGE A JOHNSON (entrada amb invitació)
22 al 26 de Desembre CASAVELLA
27 al 30 de Desembre KAI WINDIG trombonista, TETE MONTOLIU piano, MANOLO ELIAS contrabaix, PEER DIWORIS bateria
31 de Desembre REVETLLA DE CAP D'ANY LA VOSS DEL TROPICO acompanyat per l'orquestra del "MAESTRO BELLIDO"

PLATERIA, 65 - TEL. 319 86 41 - BARCELONA-3

Un poble petit al qual neguen la pròpia identitat

Sàhara: una guerra desigual

El Sàhara està en guerra. Una guerra desigual: el Marroc i Mauritània contra un petit poble, no més de 80.000 habitants, al qual neguen la pròpia identitat. La guerra va començar fa dos anys, més exactament el 14 de novembre de 1975, quan Espanya, el Marroc i Mauritània van firmar l'acord tripartit per "descolonitzar" el Sàhara, anomenat espanyol fins aquell moment.

Primer, Espanya propicià una descolonització pacífica del territori, acceptà el dret d'autodeterminació dictat per l'ONU i negocià amb els dirigents del Front Polisario com tirar endavant la consulta popular. Però, en pocs dies, tot canvià a la zona. Hi havia en joc forts interessos estratègics i econòmics i ni a França ni a Nordamèrica no els interessava un estat progressista al costat d'una Algèria anti-imperialista. A més, els fosfats i la pesca eren béns apreciats en el mercat internacional. I el Marroc preparà la Marxa Verda amb unes 400.000 persones disposades a ocupar el país veí, que mai no han reconegut com a tal, sinó com a territori propi.

Espanya, en aquells moments, travessava una situació d'extrema gravetat política. El general Franco estava agonitzant i, a falta d'una política exterior, Espanya firmà els acords de Madrid amb unes clàusules secretes que avui encara desconeixem.

El govern espanyol no sols va abandonar el poble saharà a mans dels seus enemics històrics, els marroquins, sinó que firmà uns acords per intentar legalitzar la situació i col·laborà a transportar tropes marroquines per substi-

tuir les espanyoles que abandonaren les ciutats i les guarnicions en una nit.

Al poble saharà, que havia escollit la via pacífica per a la descolonització, no li quedà altre remei que fugir al desert i empuñar les armes. La fugida de les ciutats de dones, homes, nens i vells ha estat el fet més tràgic d'aquesta guerra. Moltes famílies varen caminar quaranta dies i quaranta nits travessant el desert per unir-se al Front Polisario. Els qui no van sortir els primers moments, després han estat empresonats i torturats i avui les dues o tres ciutats on queda població autòctona estan encerclades amb filferros i cal un visat especial per sortir-ne.

La majoria de la població sahariana viu en campaments de refugiats a la frontera amb Algèria. Campaments que van ser bombardejats amb napalm per l'exèrcit marroquí i que França ha amenaçat d'atacar en cas que no li tornin els tècnics capturats en terreny maurità.

Hassan II veia l'ocupació com un passeig pel desert. No ha esdevingut tan fàcil. Avui, després de dos anys, el braç armat del poble saharà, el Front Polisario, fent una guerra de guerrilles, ha atacat

els exèrcits maurità i marroquí en el seu propi terreny. Ha paralytitzat l'activitat econòmica de Fosfats Bu-Craa i la de les mines de ferro de Mauritània. Té uns 1.500 presoners d'ambdós països, el Marroc i Mauritània. L'exèrcit maurità quasi no existeix i el marroquí no surt de les ciutats si no és en combois de més de cinquanta camions.

Els revessos militars dels exèrcits marroquí i maurità animaren França a ficar-s'hi més directament i a amenaçar amb una intervenció militar si no li tornaven els ostatges, alguns d'ells capturats fa més de sis mesos.

L'ALLIBERAMENT DELS PESCADORS ESPANYOLS

El poble saharà ara constituït en República Àrab Democràtica Sahariana, no controla tot el territori, però té una gran mobilitat pel desert i reclama el dret a les seves aigües territorials, com també a les riqueses naturals.

El govern espanyol ha pactat amb el Marroc i Mauritània l'explotació de les aigües saharianes i, ignorant que és zona de guerra, hi envia vaixells a pescar. Utilitzant el dret a no ser explotat, el Front Polisario assaltà un pesquer espanyol i se n'emportà tres pescadors.

Com a defensors dels drets dels treballadors no podem acceptar que siguin utilitzats com a ostatges, encara que la causa sigui molt justa. Però

hem de dir, en primer lloc, que l'únic culpable de la situació és l'actual govern espanyol, que no emprèn cap iniciativa per a resoldre el problema del Sàhara i, a més a més, envia els seus pesquers a una zona de guerra.

El cas dels tres mariners s'ha resolt molt favorablement. Ells mateixos han dit que han estat molt ben tractats en tot moment, i, al cap de quinze dies, han tornat a casa. Amb aquest comportament, el Front Polisario ha demostrat que sap distingir entre el govern i poble espanyol, i també la profunda estima en què té les forces democràtiques, a les quals ha lliurat els pescadors. A més, ha fet una gran distinció en el tractament del problema perquè eren uns treballadors assalariats i no pas uns tècnics al servei de la indústria de guerra, amb sous elevadíssims i primes de perillositat que fan difícil distingir on acaba el treballador i on comença el mercenari.

PER UNA POLÍTICA EXTERIOR DEMOCRÀTICA

Els canvis que hi ha hagut al nostre país no s'han traduït en una política exterior coherentment democràtica. Errors tan greus com la firma dels acords de Madrid no s'han sotmès a reconsideració.

L'actual Ministeri d'Assumptes Exteriors continua sense una política clara, està en la corda fluixa. I en el cas del Sàhara és molt difícil estar en la corda fluixa ja que es reben les pressions del Marroc i de Mauritània d'una part, d'Algèria i del Front Polisario de l'altra, i també de tot el sector pesquer espanyol, que cada dia ha d'anar més lluny a llençar les seves xarxes, i de la població canària que no veu amb bons ulls l'apropiació del Sàhara per part del Marroc, ja que les aspiracions imperialistes marroquines cada dia estan més properes a les Illes Canàries.

Ara bé, el Ministeri defensa una pretesa neutralitat que no practica, ja que Espanya subministra armes al Marroc i a Mauritània.

Sàhara, una guerra desigual: un poble petit que lluita aferrissadament per la seva independència, no solament amb les armes, sinó també en el terreny diplomàtic. (Damunt d'aquestes ratlles, el secretari general de les joventuts del F. Polisario, present al I Congrés de la Joventut Comunista de Catalunya)

El govern feixista espanyol va traïr el poble saharà —no en va l'acord tripartit s'anomena "de Madrid"—, però la nova situació creada li porta problemes i no avantatges: Encara que només fos per interessos estratègics i econòmics, a Espanya l'interessa un territori afí en aquesta zona de l'Àfrica, per oposar a una zona afrancesada com el Marroc, Mauritània i el Senegal, on la majoria del comerç es fa amb França i on la llengua oficial és el francès.

La majoria del poble saharà parla el castellà, i als campaments de refugiats s'ensenya aquesta llengua.

Si bé la solidaritat entre els pobles no és capaç de mobilitzar el Ministeri d'Assumptes Exteriors, almenys sembla que els interessos del poble espanyol ho haurien d'aconseguir. Però, de moment, no és així.

El poble saharà té dret a capitalitzar també, en el terreny diplomàtic, els seus èxits militars i Espanya, com hem dit abans, no pot estar absent dels esdeveniments que, sens dubte, es desenvoluparan en aquest sector. El rebuig als acords de Madrid i l'exigència del dret a l'autodeterminació són responsabilitats que l'actual govern espanyol no pot eludir, ni tampoc no pot deixar que altres potències, amb forts interessos econòmics a

la zona, prenguin la iniciativa.

EL PAPER DELS PARTITS DEMOCRÀTICS

Els partits democràtics d'Espanya han parlat ja de la seva solidaritat amb el poble saharà i amb el Front Polisario.

Si bé és cert que nosaltres no varem contribuir en res a la firma de l'acord tripartit, ara que tenim una representació parlamentària i unes possibilitats d'incidència en la política general ens sentim doblement obligats a impedir el genocidi del poble saharà.

Hem de fer un gran treball d'informació i sensibilització d'aquest problema, i hem d'intentar esmenar el desconeixement actual que dos anys de "matèria reservada" per al Sàhara, sota la darrera llei de premsa, han aconseguit.

Una vegada més, com es va fer a Madrid el 14 de novembre, denunciem l'acord tripartit i les clàusules secretes, que exigim que es facin públiques. Exigim que s'aturi immediatament la remesa d'armament contra el poble saharà i requerim el govern espanyol a complir el seu compromís internacional respecte al dret d'autodeterminació.

MARIA DOLORS CALVET

